

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8S/71/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7016201355
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Naď
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7016201355.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach ako správny súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Naďa a členov senátu JUDr. Dany Bystrianskej a JUDr. Mareka Kotoru v právnej veci žalobcu: P.S.F. s.r.o., so sídlom Alejová 1634/5, 040 01 Košice, právne zast.: JUDr. Ladislav Mikloš, Vodná 6, 040 01 Košice, proti žalovanej: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, Prievozská 32, 827 99 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. SK/0399/99/2016 zo dňa 10.11.2016, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalobcovi nepriznáva právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou z 27.12.2016 podanou rovnakého dňa do podateľne Krajského súdu v Košiciach sa žalobca prostredníctvom právneho zástupcu domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného - Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave č. SK/0399/99/2016 z 10.11.2016, ktorým žalovaný ako správny orgán druhého stupňa rozhodol podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach č. P/0045/08/16 z 27.05.2016, ktorým bola žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov uložená peňažná pokuta vo výške 500, - eur pre porušenie povinnosti podľa § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. v platnom znení, tak že podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj z 27.05.2016 potvrdil.

2. Správny orgán prvého stupňa rozhodnutím z 27.05.2016 uložil žalobcovi ako účastníkovi konania pokutu vo výške 500, - eur pre porušenie povinností uvedených v § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. na základe zistenia Inšpektorov SOI pri kontrole vykonanej 05.02.2016 v kontrolovanom vozidle TAXI Dacia Logan G. XXX M. a z nej vyplývajúceho zistenia, že predávajúci si nesplnil povinnosť vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby zakúpenej vo vykonanom kontrolnom nákupe (jazda na trase Moldavská cesta, Košice - Vrátna ulica, Košice) účtovanom v hodnote 3,00 eur.

3. Rozhodnutie o uložení pokuty žalobcovi z 27.05.2016 odôvodnil správny orgán prvého stupňa nasledovne:

„Dňa 05.02.2016 bola inšpektormi Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj vykonaná kontrola vozidla TAXI Dacia Logan G. XXX M.. Vykonanou kontrolou, zameranou na prešetrenie písomného podnetu spotrebiteľa, evidovaného správnym orgánom pod č. 68/16 bolo zistené, že účastník konania nezabezpečil dodržanie povinnosti predávajúceho podľa § 16 ods. 1 zákona, v zmysle ktorého je predávajúci povinný vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby, keď v čase kontroly účastník konania nevydal spotrebiteľom (inšpektorom SOI) doklad o poskytnutí služby zakúpenej vo vykonanom kontrolnom nákupe (jazda na trase Moldavská cesta, Košice - Vrátna ulica, Košice), účtovanom v hodnote 3,00 eur.

Za zistené nedostatky, a tým aj za preukázané porušenie zákona citované vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia, zodpovedá účastník konania ako predávajúci v zmysle § 2 písm. b) zákona. Z uvedeného dôvodu bolo z podnetu správneho orgánu voči účastníkovi konania začaté správne konanie oznámené mu listom zo dňa 25.04.2016, doručovaným do vlastných rúk.

V zmysle § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov mal účastník konania možnosť vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Účastník konania toto svoje procesné právo využil a k dôvodu začatia správneho konania, uvedenému v oznámení o začatí správneho konania, sa v lehote stanovenej správnym orgánom vyjadril. Dňa 13.05.2016 a dňa 17.05.2016 bolo správne orgánu doručené vyjadrenie zo dňa 12.04.2016, v ktorom účastník konania uviedol, že skutkový stav nebol dostatočne a objektívne zistený a zadokumentovaný tak, aby nemohol byť zamenený s iným skutkom, keď je nepreskúmateľný skutočný a presný čas, kedy malo k spáchaniu správneho deliktu dôjsť, kedy mala byť ukončená kontrolná služba, kedy nemal byť vydaný doklad o kúpe, aký dlhý a dostatočný časový priestor mal byť poskytnutý taxikárovi na vydanie dokladu o kúpe. Zdôraznil, že vec je potrebné objasniť a preveriť vzájomnou konfrontáciou a výsluchom pracovníkov správneho orgánu a samotného vodiča.

V čase kontroly prítomný vodič vo vysvetlivke k obsahu inšpekčného záznamu uviedol, že pri vystupovaní zákazníkov mu nebol poskytnutý dostatočný čas na obsluhu taxametra, keďže sa inšpektori ponáhľali. Dodal, že bločky vydáva každému zákazníkovi bez rozdielu, ale keď má zákazník naponáhlo, tak za to nemôže.

Správny orgán po preskúmaní všetkých podkladov pre rozhodnutie dospel k záveru, že za protiprávne konanie uvedené vo výroku rozhodnutia účastník konania zodpovedá. Povinnosťou predávajúceho, to znamená osoby, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti alebo povolania, alebo osoby konajúcej v jej mene alebo na jej účet, je zabezpečiť splnenie všetkých povinností tak, ako mu ich ukladá zákon. Za ich nespĺnenie zodpovedá predávajúci objektívne, t.j. bez ohľadu na zavinenie, zodpovedá za výsledok.

Inšpektori SOI vykonávajú v obchodných prevádzkach kontroly za účelom zistenia, či predávajúci, dodávatelia, výrobcovia, resp. dovozcovia dodržiavajú povinnosti spoločenstiev v oblasti ochrany spotrebiteľa. Kontrola bola vykonaná v súlade so zákonom č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 16 ods. 1 zákona predávajúci je povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku alebo o poskytnutí služby, v ktorom je uvedený: a) obchodné meno a sídlo predávajúceho, prípadne miesto podnikania fyzickej osoby, b) adresa prevádzkarne, c) dátum predaja, d) názov a množstvo výrobku alebo druh služby, e) cena jednotlivého výrobku alebo služby a celková cena, ktorú spotrebiteľ zaplatil.

Porušenie vyššie uvedenej povinnosti bolo vykonanou kontrolou spoľahlivo preukázané, keďže v čase kontroly účastník konania nevydal spotrebiteľom (inšpektorom SOI) doklad o poskytnutí služby zakúpenej vo vykonanom kontrolnom nákupe (jazda na trase Moldavská cesta, Košice - Vrátna ulica, Košice), účtovanom v hodnote 3,00 eur. Doklad o poskytnutí služby nebol vydaný v žiadnej forme, t.j. ani vo forme náhradného dokladu - paragónu. Námiety uvádzané vodičom hodnotí správny orgán ako účelové, uvádzané s cieľom zbaviť sa zodpovednosti za zistený protiprávny stav. Skutočnosť, že vodičovi bol ponechaný dostatočný časový priestor na vydanie dokladu o poskytnutí služby je zrejmá tak z obsahu inšpekčného záznamu, ako aj z Dodatku k inšpekčnému záznamu zo dňa 05.02.2016. V inšpekčnom zázname z kontroly je taktiež zadokumentovaný čas, kedy kontrola prebiehala, t.j. od 17.30 hod. do 19.30 hod. Správny orgán teda navrhované dokazovanie, vzhľadom na dostatočne a objektívne

zistený skutkový stav, nepovažoval za potrebné a účelné vykonať. Na základe uvedených skutočností, keďže skutkový stav zistený v čase kontroly po porovnaní so stavom, ktorý je vyžadovaný všeobecne záväznými právnymi predpismi, bol spoľahlivo vyhodnotený ako stav protiprávny, bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

V zmysle § 24 ods. 1 zákona vyplýva správne orgánu obligatórna povinnosť pristúpiť k uloženiu sankcie predávajúcemu za porušenie povinností podľa citovaného zákona, ktoré v danom prípade bolo preukázané. Pre konštatovanie, či k porušeniu povinností ustanovenej zákonom došlo, je rozhodujúci skutkový stav zistený v čase kontroly.

Pri určení výšky pokuty bolo v zmysle § 24 ods. 5 zákona prihliadnuté najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinností vzhľadom na nedodržanie povinnosti predávajúceho vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby. Následkom porušenia tejto povinnosti došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, chránených dotknutými ustanoveniami zákona o ochrane spotrebiteľa.

Pri určení výšky pokuty bol zohľadnený význam a dôležitosť vydávania dokladu o poskytnutí služby, keďže tento má nesporný význam pri kontrole obsahu a hodnoty nákupu a pri uplatnení práv vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady konkrétnej služby, pričom jeho absencia môže sťažiť, ba dokonca aj zmariť spotrebiteľovi prípadné budúce uplatnenie práv zo zodpovednosti za vady služieb. Doklad o poskytnutí služby totiž predstavuje jeden z najdôležitejších dôkazov o právnych vzťahoch medzi predávajúcim a spotrebiteľom (kupujúcim), ktoré vyplývajú z prevažne anonymne uzatváraných kúpnych zmlúv.

Správny orgán zároveň prihliadol k tomu, že účel sledovaný zákonom, vyjadrený v ustanovení § 3 ods. 1 zákona, podľa ktorého chránenými právami spotrebiteľa sú práve ochrana jeho ekonomických záujmov a právo na informácie, vzhľadom na zistené nedostatky, v zákonom požadovanej miere a úrovni dosiahnutý nebol.

Pokuta, ktorú môže v zmysle § 24 ods. 1 zákon správny orgán uložiť do výšky 66 400 eur, bola uložená na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby. Výšku uloženej pokuty považuje správny orgán po posúdení všetkých zákonom stanovených hľadísk a na základe správnej úvahy za primeranú a má za to, že uloženie pokuty bude mať nielen sankčný, ale najmä preventívny účinok.“

4. Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí z 10.11.2016, reagujúc na odvolacie námietky uvedené v odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu z 27.05.2016 uviedol nasledovné skutkové a právne závery:

„Preskúmaním veci v odvolacom konaní nebol zistený dôvod na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Povinnosťou účastníka konania bolo vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby: čo účastník konania porušil.

Inšpektormi SOI bola dňa 05.02.2016 v kontrolovanom vozidle TAXI Dacia Logan G. XXX M. vykonaná kontrola. Vykonanou kontrolou, zameranou na prešetrenie písomného podnetu spotrebiteľa, evidovaného správnym orgánom pod č. 68/16 bolo zistené, že účastník konania nezabezpečil dodržanie povinnosti predávajúceho vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby, keď v čase kontroly účastník konania nevydal spotrebiteľom (inšpektorom SOI) doklad o poskytnutí služby zakúpenej vo vykonanom kontrolnom nákupe {jazda na trase Moldavská cesta. Košice - Vrátna ulica, Košice), účtovanom v hodnote 3,00 eur.

Uvedeným konaním došlo k porušeniu § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého predávajúci je povinný vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby.

Za zistené nedostatky, ako predávajúci, v zmysle § 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa, v plnom rozsahu zodpovedá účastník konania.

V odvolaní účastník konania neuvádza ani žiadne nové skutočnosti, ani dôkazy, ktoré by účastníka konania zbavovali zodpovednosti za nedostatky a mali by vplyv na zmenu vydaného rozhodnutia.

V podanom odvolaní účastník konania uvádza, že správny orgán sa v rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal s pojmom „dostatočný časový priestor na vydanie dokladu o poskytnutej službe“, keď

tento čas jednoznačne neuviedol ani neurčil. Ani v dodatku z inšpekčného záznamu nie je jednoznačne zrejmé, aký dlhý a dostatočný časový priestor mal byť vodičovi ponechaný na vydanie dokladu o kúpe. Podľa účastníka konania je vydané rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, správny orgán si nezadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, nezistil vo veci skutočný stav. nekonal v úzkej súčinnosti s účastníkom konania, aj keď ten o súčinnosť žiadal. Účastník konania namietal nezákonnosť rozhodnutia nakoľko nie je v súlade so skutkovým stavom. Správny orgán podľa účastníka konania mu uprel právo na spravodlivý proces a právo na obhajobu. Konaním správneho orgánu bola podľa účastníka konania porušená zásada zákonnosti konania. Podľa účastníka konania musí správny orgán rešpektovať procesné práva obvineného zo správneho deliktu. Podľa účastníka konania správny orgán nepostupoval zákonným spôsobom pri vydaní rozhodnutia, keď v odôvodnených rozhodnutiach neuviedol, ktoré skutočnosti boli odkladom pre rozhodnutie. Správny orgán neuviedol v odôvodnení ani jeden konkrétny podklad, ktorý by mal byť podkladom pre vydané rozhodnutie. Účastník konania uvádza, že do dnešného dňa nebola správnym orgánom spísaná riadna zápisnica o ústnom pojednávaní a účastník konania sa v konaní pred správnym orgánom nemohol vyjadriť k veci ústne, nemal možnosť byť prítomný pri výsluchu svedkov a nemohol im klásť otázky, pričom sa toho konania vopred vôbec nevzdal a pritom správny orgán mal povinnosť vykonať ústne pojednávanie za prítomnosti účastníka konania, svedkov, vodiča a pracovníkov správneho orgánu. Účastník konania sa písomne dožadoval dôkladného a dôsledného objasnenia veci vzájomnou konfrontáciou vodiča a pracovníkov kontrolného orgánu. Účastník konania ďalej uvádza, že procesný postup správneho orgánu predstavuje protiústavný zásah do označeného základného práva, pretože účastníkovi konania zákonným spôsobom neumožnil vyjadriť sa k veci ústne. Účastník konania nemal možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohol ústne vyjadriť k podkladu rozhodnutia, nemá vedomosť o zozname podkladov, ktoré mali slúžiť ako podklad pre rozhodnutie, nemal možnosť ústne navrhnúť jeho dokazovanie, nemohol vznášať námietky, nemohol klásť otázky svedkom. Správny orgán podľa účastníka konania svojím konaním objektívne znemožnil účastníkovi konania uplatniť si opravné prostriedky a postavil tým účastníka konania do nevýhodnejšej pozície. Správny orgán podľa účastníka konania neodstránil rozpory vo výpovedi Z. A., ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že mu nebol poskytnutý dostatočný časový priestor na vydanie dokladu o kúpe. pričom pracovníci správneho orgánu neuviedli dĺžku podľa nich dostatočne poskytnutého časového priestoru. Podľa účastníka konania bolo potrebné, pred vydaním rozhodnutia nariadiť ústne pojednávanie a navrhuje v tomto odvolaní ako dôkaz vykonať výsluch svedkov a pracovníkov správneho orgánu, ktorí vykonali kontrolu. Podľa účastníka konania rozhodnutie o postihu za správny delikt neobsahuje uvedenie času kedy nemal byť doklad o poskytnutej službe vydaný (bol uvedený len deň) a preto neuvedením potrebných náležitostí prišlo k porušeniu § 47 ods. 2 správneho poriadku, čo spôsobuje nezákonnosť rozhodnutia. Podľa účastníka konania mu bolo odňaté právo byť prítomný pri dokazovaní veci a klásť svedkom otázky na ústnom pojednávaní. Podľa účastníka konania prišlo k porušeniu procesných práv účastníka konania.

K vyjadreniam účastníka konania uvedeným v odvolaní, správny orgán uvádza, že z § 16 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa jednoznačne vyplýva, že predávajúci je povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku alebo o poskytnutí služby, ktorý musí mať požadované náležitosti (písm. a) až e) cit. ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na význam dokladu o kúpe, ktorý ako taký predstavuje jednoznačný dôkaz preukazujúci kúpu výrobku alebo služby, umožňujúci kontrolu obsahu nákupu zo strany spotrebiteľa a oprávňujúci spotrebiteľa uplatňovať práva zo zodpovednosti za vady výrobku resp. služby, teda osvedčuje vzťah medzi predávajúcim a kupujúcim. Jeho nevydanie preto odvolací orgán považuje za výrazný zásah do práv spotrebiteľa.

K vyjadreniu účastníka konania, že správny orgán sa v rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal s pojmom „dostatočný časový priestor na vydanie dokladu o poskytnutej službe“, keď tento čas jednoznačne neuviedol ani neurčil, správny orgán uvádza, že v ust. § 16 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je síce presne uvedený okamih povinnosti vydania dokladu o kúpe. z charakteru dokladu preukazujúceho kúpu výrobkov však vyplýva, že má byť vydaný bezprostredne po zaplatení kúpnej ceny. k čomu pri kontrolnom nákupe zo strany účastníka konania ako predávajúceho nedošlo. Z uvedeného ustanovenia je zároveň zrejmé, že doklad o kúpe je predávajúci povinný vydať nie až na požiadanie spotrebiteľa, ale pri každom zrealizovanom nákupe. Z popisu skutkového stavu uvedeného v inšpekčnom zázname jednoznačne vyplýva, že žiadny doklad o kúpe (ani vo forme náhradného dokladu - paragónu) nebol vydaný pri uskutočnenom kontrolnom nákupe tak, aby bol k dispozícii spotrebiteľovi bezprostredne po úhrade kúpnej ceny výrobku a vydaní výdavku. V inšpekčnom zázname z kontroly je taktiež zadokumentovaný čas, kedy kontrola prebiehala, t. j. od 17.30 hod. do 19.50 hod. Za zistené porušenie zákona v tomto prípade zodpovedá účastník konania, zavinenie nie je pojmovým znakom

a predpokladom vzniku zodpovednosti za túto kategóriu správneho deliktu, kde sa preukazuje len porušenie právnej povinnosti.

K vyjadreniam účastníka konanie, že „vydané rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, správny orgán si nezadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, nezistil vo veci skutočný stav. nekonal v úzkej súčinnosti s účastníkom konania, aj keď ten o súčinnosť žiadal“ správny orgán uvádza, že v správnom konaní a pri vydaní správneho rozhodnutia postupoval v súlade so zákonom o správnom konaní, odôvodnenie I. stupňového rozhodnutia správneho orgánu považuje za dostatočné, opierajúce sa o právne relevantné podklady pre vydanie rozhodnutia.

Správny orgán ďalej uvádza, že je potrebné zdôrazniť, že účastník konania ako predávajúci za plnenie povinností stanovených danou právnou úpravou zodpovedá objektívne, teda bez ohľadu na zavinenie (úmysel, nedbanlivosť) alebo iné okolnosti, za ktorých k ich porušeniu došlo. Z uvedeného dôvodu nebolo možné prihliadať ani na subjektívne skutočnosti uvádzané účastníkom konania, ktoré zákon neumožňuje zohľadňovať a ako také nemajú vplyv na skutkový stav zistený v čase kontroly, a preto nemajú vplyv na prehodnotenie výšky pokuty uloženej prvostupňovým správnym orgánom. Kontrola inšpektorov SOI spočíva v porovnaní zisteného skutkového stavu so stavom predpísaným, t. j. ustanoveným všeobecne záväznými právnymi predpismi a osobitnými predpismi v oblasti ochrany spotrebiteľa. Vyhotovením tohto porovnania je výsledok kontroly, teda inšpekčný záznam. Inšpektori SOI sú pri výkone kontroly povinní preukázať sa preukazom SOI. spísať inšpekčný záznam, postupovať pri kontrole v súlade s platnými právnymi predpismi, vychádzať len z vlastných zistení, objektívne zisťovať a posudzovať skutkový stav a ku všetkým osobám prítomným pri kontrole sa správať nepredpojatú a korektne. Zároveň bol kontrolovanej osobe v rámci inšpekčného záznamu po oboznámení sa s jeho obsahom poskytnutý aj priestor na vyjadrenie sa k zistenému skutkovému stavu vo forme vysvetlivky k inšpekčnému záznamu. Počas predmetnej kontroly bolo zistené nevydanie dokladu o kúpe výrobku. Odvolací orgán vychádzal pri posudzovaní veci zo skutkového stavu zisteného v čase kontroly, z ktorého nepochybne vyplýva, že došlo k porušeniu zákona o ochrane spotrebiteľa.

K tvrdeniu účastníka konania, mu bolo odopreté právo na obhajobu, správny orgán uvádza, že účastník konania sa po spísaní inšpekčného záznamu dňa 05.02.2016 mal možnosť vyjadriť a aj sa k nemu vyjadril. Taktiež vo vydanom Oznamení o začatí správneho konania bol náležite poučený o svojom práve sa k nemu vyjadriť, ktoré účastník konania využil tým, že dňa 13.05.2016 bolo doručené na príslušný inšpektorát Vyjadrenie k Oznameniu o začatí správneho konania, ktoré bolo náležite vyhodnotené. Správny orgán následne po preskúmaní všetkých skutočností vydal prvostupňové rozhodnutie, avšak nakoľko účastník konania neuviedol žiadne nové skutočnosti, rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti prvostupňového rozhodnutia.

K tvrdeniu účastníka konania, že „do dnešného dňa nebola správnym orgánom spísaná riadna zápisnica o ústnom pojednávaní a účastník konania sa v konaní pred správnym orgánom nemohol vyjadriť k veci ústne, nemal možnosť byť prítomný pri výsluchu svedkov a nemohol im klásť otázky, pričom sa toho konania vopred vôbec nevzdal a pritom správny orgán mal povinnosť vykonať ústne pojednávanie za prítomnosti účastníka konania, svedkov, vodiča a pracovníkov správneho orgánu...“ správny orgán uvádza, že podľa ust. § 21 správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci. najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky. Správny orgán v tomto prípade vychádzal z konkrétnych okolností prípadu a nariadil by ústne pojednávanie v prípade, ak by malo svoje opodstatnenie. V tomto prípade bol však skutkový stav náležite zistený, vzhľadom k tomu, že doklad o kúpe nebol vydaný a správny orgán preto nepovažuje ústne pojednávanie za potrebné.

Prvostupňový správny orgán uložil výšku postihu v zákonom stanovenej sadzbe do 66 400 eur. pokuta vo výške 500 € nie je vzhľadom na hornú hranicu sadzby represívna, naďalej plní preventívnu funkciu. Po preskúmaní obsahu napadnutého rozhodnutia bolo tiež zistené, že prvostupňový správny orgán v odôvodnení rozhodnutia uviedol skutočnosti, ktoré zohľadnil pri určovaní výšky postihu, výška postihu je teda podľa názoru odvolacieho orgánu riadne odôvodnená a pokladá ju vzhľadom na kritéria, ktoré zohľadnil správny orgán pri jej určovaní, za primeranú skutkovým zisteniam.

Odvolací orgán zastáva názor, že prvostupňový správny orgán v predmetnom rozhodnutí náležite odôvodnil právne závery, ku ktorým dospel pri posudzovaní prípadu a pri určovaní výšky pokuty zohľadnil okolnosti daného prípadu, ako aj dôvody zisteného porušenia zákona. Čo sa týka výšky uloženej pokuty, táto bola v napadnutom rozhodnutí odôvodnená aj s ohľadom na charakter a závažnosť porušenia povinnosti. Po vyhodnotení charakteru protiprávneho konania zastáva odvolací orgán názor, že pokuta stanovená prvostupňovým správnym orgánom sa nachádza na spodnej hranici zákonom

stanovenej sadzby. Správny orgán v priebehu celého správneho konania postupoval v súlade s čl. 2 Prvej hlavy zákona č. 460/1992 Zb. Ústava SR. v zmysle ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Pre postih za zistený skutkový stav je rozhodujúca skutočnosť, že bol porušený zákon a pri určovaní výšky postihu bol zohľadnený rozsah následkov protiprávneho konania. Na ostatné okolnosti, ktoré účastník konania uviedol vo svojom odvolaní, odvolací orgán neprihliadal.

Odvolací orgán trvá na kontrolných zisteniach, uvedených v inšpekčnom zázname zo dňa 05.02.2016. Za zistené nedostatky zodpovedá účastník konania v plnom rozsahu. Pre postih za zistený skutkový stav je rozhodujúca skutočnosť, že bol porušený zákon a rozsah následkov protiprávneho konania bol zohľadnený pri určovaní výšky postihu.

V odvolaní účastník konania zistený skutkový stav nepopiera ani neuvádza žiadne nové skutočnosti, ani dôkazy, ktoré by účastníka konania zbavovali zodpovednosti za nedostatky a mali by vplyv na zrušenie vydaného rozhodnutia. Na základe vyššie uvedených skutočností pokladáme skutkový stav za spoľahlivo zistený a jeho protiprávnosť za nepochybne preukázanú.

O výške pokuty rozhoduje inšpektorát SOI, ktorý podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66 400 eur, za opakované porušenie povinností počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166 000 eur.

Správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že pri určení výšky pokuty prihliadal najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinností, spôsob a následky porušenia povinností podľa § 24 ods. 5 cit. zákona.

Pri určovaní výšky pokuty bolo prihliadnuté na skutočnosť, že doklad o poskytnutí služby osvedčuje existenciu kúpnej zmluvy pri predaji v obchode medzi predávajúcim a spotrebiteľom a nesporne patrí medzi dôkazy s vysokou výpovednou hodnotou o predávajúcom, mieste nákupu a o obsahu záväzkového vzťahu. Doklad o kúpe je podstatnou náležitosťou pri uplatňovaní zodpovednosti za vady výrobkov a služieb. Jeho absencia je spôsobilá znemožniť spotrebiteľovi domáhať sa svojich práv u predávajúceho zo zodpovednosti za vady výrobkov, resp. overiť správnosť jeho účtovania. Správny orgán pri určovaní výšky pokuty teda zároveň prihliadol k tomu, že účel sledovaný zákonom vyjadrený v ustanovení § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého každý spotrebiteľ okrem iného má právo informácie, na ochranu svojich ekonomických záujmov, vzhľadom na zistené nedostatky v zákonom požadovanej miere a úrovni dosiahnutý nebol.

Odvolací orgán má za to, že výška pokuty je primeraná aj s ohľadom na rozhodovacu prax kontrolného orgánu, keďže je určená v spodnej hranici rozmedzia v ktorom sú ukladané pokuty iným účastníkom konania za obdobné porušenie zákona.

Podkladom pre vydanie rozhodnutia bol presne a spoľahlivo zistený skutkový stav veci na základe čoho podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolanie zamietame ako nedôvodné.“

5. V žalobe z 27.12.2016, podanej žalobcom prostredníctvom právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote (§ 181 ods. 1 SSP) žalobca poukázal na obsah administratívneho konania, predovšetkým na svoje podania - vyjadrenie k oznámeniu o začatí správneho konania a odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu z 27.05.2016, zdôrazňujúc predovšetkým skutočnosť, že vodič taxislužby, u ktorého bola vykonaná kontrola Inšpektormi SOI dňa 05.02.2016 popieral už pri samotnej kontrole zistený stav, ako ho opisali inšpektori do inšpekčného záznamu, z čoho žalobca vyvodzoval neobjektívne zistený a zadokumentovaný stav a nesprávne právne posúdenie veci. Žalobca v tejto súvislosti vytýkal správny orgánom oboch stupňov, že vo veci nebolo nariadené ústne pojednávanie v správnom konaní, nedostatky výrokovej časti a odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, čo podľa jeho názoru spôsobuje nepreskúmateľnosť administratívneho rozhodnutia. Obsah inšpekčného záznamu nebol podľa žalobcu v konaní preukázaný, čím bol žalobca ukrátený na svojich právach a oprávnených záujmoch, čo je podľa

jeho názoru dôvod na zrušenie preskúmaného rozhodnutia. Zároveň namietal, že dôvod na zrušenie rozhodnutia spočíva aj v skutočnosti, že administratívny spis nie je riadne žurnalizovaný.

6. Žalobnú námietku spočívajúcu v žalobcom zvýrazňovanej potrebe nariadiť v administratívnom konaní ústne pojednávanie, žalobca formuloval nasledovne:

„Sme toho názoru, že len formálne konštatovanie o nevydaní dokladu za poskytnutú službu nezbavovalo žalovaného vykonať všetky dôkazy na to, aby skutočne správny delikt bol jednoznačne a bez najmenších pochybností preukázaný, a to aj z dôvodu že aj v odvolaní navrhoval žalobca preskúmať dôkazy, ktoré spochybňujú správny postup pri dokazovaní správneho deliktu nevydania dokladu o kúpe ako aj procesný postup správneho orgánu. A to práve z toho dôvodu, ako žalobca tvrdil a tvrdí, že v čase prvotných úkonov, ako aj ďalších úkonov pri kontrole jeho zamestnanec tvrdil, že mu nebol poskytnutý dostatočný čas na vydanie dokladu, a presne všetky okolnosti prípadu, najmä všetky tie tvrdenia, ktoré žalovaný sám použil v rámci odôvodnenia rozhodnutia, preto považoval za potrebné využiť svoje právo na ústne prejednanie veci za prítomnosti zamestnanca, ktorý nemal vydať doklad za poskytnutú službu. Uvedenú vadu konania žalobca považuje za vadu, ktorá má vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia.

Žalovaný nedal príležitosť žalobcovi na dôkladne objasnenie veci a žalovaný v rámci konania znemožňoval tento cieľ úpravy svojim aktívnym správaním (bránil uplatneniu práva, vyžadoval akékoľvek vyjadrenie pri samotnej kontrole bez poučenia dotknutej osoby, nenariadil vo veci ústne pojednávanie, a aj svojim pasívnym správaním opomenul svoju zákonnú povinnosť). Za porušenie tohto procesného práva žalobca považuje situáciu, keď sa žalobca dozvedá (o vykonaných, resp. aj o nevykonaných dôkazoch) až z odôvodnenia rozhodnutia vo veci samej.

Podľa názoru žalobcu vyplýva povinnosť správneho orgánu pri plnení svojich úloh v správnom konaní poskytovať účastníkom poučenia o ich procesných právach a povinnostiach. Žalobca vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania spochybnil na základe výpovede svedka stav opísaný, resp. nedostatočne opísaný v inšpekčnom zázname a aj napriek tomu žalovaný nenariadil ústne pojednávanie vo veci za účelom objektívneho objasnenia veci z dôvodu, že žalobca poukazoval v procese správneho konania na rozpor so skutočným stavom a stavom opísaným v inšpekčnom zázname. Žalovaný v odôvodnení druhostupňového rozhodnutia len formálne a nedostatočne odôvodnil (strana 2, 4. odsek), že: „... Za zistené nedostatky, ako predávajúci, v zmysle § 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa, v plnom rozsahu zodpovedá účastník konania. V odvolaní účastník konania neuvádza ani žiadne nové skutočnosti, ani dôkazy, ktoré by účastníka konania zbavovali zodpovednosti za nedostatky a mali by vplyv na zmenu vydaného rozhodnutia...“ pričom žalobca od počiatku kontroly, počas správneho konania poukazoval na nedostatočne zistený skutkový stav a vyššie uvedené konštatovanie žalovaného považuje za zjavne zavádzajúce a neobjektívne.

Vyššie citované konštatovanie žalovaného považujeme za subjektívne, nakoľko pre objektívne a dostatočne objasnenie veci mal žalovaný navrhovaný dôkaz-výsluch menovaného svedka riadne preskúmať.

Podstatné práva žalobcu brániť sa v priebehu správneho konania boli porušené. Postupom žalovaného boli tieto práva žalobcovi odňaté, a teda došlo k ich porušeniu. Toto porušenie práv žalobcu vidí najmä v tom, že v priebehu správneho konania neboli dodržané ustanovenia, ktoré majú za následok nezákonnosť vydaných napadnutých rozhodnutí.

Žalobca v správnom konaní navrhoval vykonať dôkaz výsluch svedkov - pracovníkov žalobcu prítomných pri výkone kontroly a pracovníkov žalovaného, ktorí vykonali predmetnú kontrolu, avšak žalovaný tieto dôkazy odmietol preskúmať s formálnym konštatovaním, že nepotreboval tieto dôkazy preskúmať z dôvodu, že skutkový stav považoval za dostatočne zistený

Považujeme za nezákonný postup zo strany žalovaného prejednávajúceho porušenie právnych predpisov v súvislosti s právom účastníka konania vyjadriť sa k veci, keď účastník konania nie je dostatočne podrobne vypočutý, pričom sa mu vôbec neumožní preukázať skutočnosti, na ktoré poukazoval.

Žalobca poukazuje na skutočnosť, že žalovaný na prvom stupni rozhodovania, a ani na druhom stupni nenariadil ústne pojednávanie vo veci spáchania správneho deliktu, pričom podľa nášho názoru pri navrhovanom ústnom pojednávaní a výsluchu navrhovaných svedkov by došlo k spoľahlivému, dostatočnému a objektívnemu objasneniu veci a žalobca už od začiatku správneho konania (dokonca ešte aj pred začatím správneho konania) spochybňoval tvrdenia inšpektorov zaznamenaných v inšpekčnom zázname a opakovane navrhoval vec dôkladne .dostatočne a objektívne objasniť.

Sme toho názoru, že v konkrétnom prípade sa jedná o vec trestného charakteru o to viac, keď vzhľadom na uvedené skutočnosti predmetom správneho deliktu, resp. priestupku je sankcia za príslušný správny delikt, keď je vzhľadom i na spoločenskú nebezpečnosť vyššia sankcia ako pri priestupkových veciach. Teda nesporne ide o vec trestného obvinenia a preto procesný postup správneho orgánu nemožno pokladať ako súladný so zákonom, pretože príslušné ústne pojednávanie malo byť nariadené už v konaní pred správnym orgánom prvého stupňa. (napr. Nález ÚS č.231/2010 , ktorý sa výslovne týka žalovaného, a aj napriek tomuto nálezu žalovaný ústne pojednávanie nenariadil)

Odôvodnenie žalovaného: K tvrdeniu účastníka konania, že ..do dnešného dňa nebola správnym orgánom spísaná riadna zápisnica o ústnom pojednávaní a účastník konania sa v konaní pred správnym orgánom nemohol vyjadriť k veci ústne, nemal možnosť byť prítomný pri výsluchu svedkov a nemohol im klásť otázky, pričom sa toho konania vopred vôbec nevzdal a pritom správny orgán mal povinnosť vykonať ústne pojednávanie za prítomnosti účastníka konania, svedkov, vodiča a pracovníkov správneho orgánu..." správny orgán uvádza, že podľa ust. § 21 správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispieje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky. Správny orgán v tomto prípade vychádzal z konkrétnych okolností prípadu a nariadil by ústne pojednávanie v prípade, ak by malo svoje opodstatnenie. V tomto prípade bol však skutkový stav náležite zistený, vzhľadom k tomu, že doklad o kúpe nebol vydaný a správny orgán preto nepovažuje ústne pojednávanie za potrebné..." považujeme za nedostatočné, a formálne použitie citovaného právneho ustanovenia § 21 správneho poriadku, bez riadneho odôvodnenia tejto úvahy, pričom poukazujeme na rozsiahlu judikatúru NS SR, KS SR v danej problematike, že v zmysle Dohovoru, Ústavy SR, Výboru ministrov Rady Európy č. (91) čl. 1, zásady trestného stíhania je potrebné použiť aj na správne trestanie.

Vzhľadom na splývanie úloh „žalobcu“ aj „sudcu“ v pozícií správneho orgánu zakotvila Rada Európy ako štandard ochrany práv obvineného v rovine administratívneho trestania. Podľa čl. 6 Odporúčania R (91) 1 je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie výboru ministrov Rady Európy č. (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

Pri úvahe žalovaného, či je vhodné, resp. nepovažuje za vhodné nariadiť ústne pojednávanie (§ 21 správneho poriadku) poukazujeme na skutočnosť, že žalovaný neanalyzoval proces zisťovania podkladov pre správne rozhodnutie a neskúmal uplatnenie správnej úvahy.

Správna úvaha sa v rámci správneho konania prejavuje vo viacerých smeroch. Podľa nášho názoru v prvom rade k nej siahne správny orgán pri hodnotení podkladov rozhodnutia v nadväznosti na skutočnosť, či účastník konania popiera, resp. súhlasí so zisteným stavom opísaným inšpektormi pri kontrole. Na uváženie žalovaného pri posúdení podkladov rozhodnutia a rozhodnutí nariadiť ústne pojednávanie má nadväzovať úvaha pri voľbe výmery sankcie a obzvlášť, ak žalovaný celým správnym konaním aj pred konaním popieral zistenia žalovaného.

O vykonaných dôkazoch nebola nikdy správnym orgánom prvého stupňa spísaná riadna zápisnica (za účasti žalobcu, resp. jeho splnomocneného zástupcu) a v konaní pred správnym orgánom inšpektorátom Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj sa nemohol vyjadriť k veci ústne, nemal možnosť byť prítomný pri výsluchu svedkov a nemohol im klásť otázky, pričom sa ústneho pojednávania vopred nevzdal. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ..správny orgán je povinný procesné práva obvineného z priestupku plne rešpektovať a nie až vtedy, ak sa ich plnenia dožaduje“.

V každom správnom konaní o správnom delikte, ktoré má spĺňať požiadavky Dohovoru, je potrebné vykonať ústne pojednávanie pred správnym orgánom prvého stupňa najmä, keď sa účastník konania ústneho pojednávania nevzdal, avšak správny orgán toto jeho právo odoprel bez relevantného odôvodnenia. Ústne pojednávanie malo byť nariadené pred vydaním prvostupňového rozhodnutia.

Žalovaný nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaný rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Úradný postup prvostupňového správneho orgánu predstavoval protiústavný zásah do označeného základného práva, pretože žalobcovi objektívne znemožnil využiť jeho oprávnenia byť prítomný pri prerokovaní veci, byť vypočutý (vrátane dokazovania), predložiť argumentáciu na podporu svojich stanovísk, vznášať námietky a návrhy, navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, klásť svedkom otázky, využívať právnu pomoc v konaní alebo uplatniť opravné prostriedky, a z hľadiska konania ako celku ho postavil do podstatne nevýhodnejšej pozície.“

7. K potrebe žurnalizácie administratívneho spisu žalobca namietal v žalobe nasledovne:

„Výsledkom každého konania, teda či už správneho alebo súdneho, by malo byť spravodlivé rozhodnutie, ktoré vychádza z objektívne a spoľahlivo zisteného stavu, ktorý musí byť administratívne zaevidovaný v príslušnom spise. Sme toho názoru, že v danom prípade tomu tak nie je, čiže administratívny spis žalovaného nie je žurnalizovaný, pričom vychádzame z tej skutočnosti, že obe rozhodnutia (ktoré boli doručené žalobcovi) správneho orgánu okrem spisovej značky neobsahujú aj čísla listov. Žurnalizovanie administratívneho spisu je podľa nášho názoru podstatnou administratívnou činnosťou správneho orgánu pri vedení administratívneho spisu, čo podporuje spravodlivý správny proces/konanie. Príkladom môže byť vyhláška MS SR č. 543/2005 Z.z. v platnom znení o spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy ... V tomto predpise v § 172 ods. 1 je upravené žurnalizovanie súdneho spisu tak, že sa čísluje každý list súdneho spisu od čísla 1 vzostupne až do skončenia veci. V nasledujúcom odseku je ďalej upravené, že každá písomnosť zaradená do súdneho spisu sa opatrí spisovou značkou a číslom listu. Preto sme toho názoru, že absencia žurnalizácie administratívneho spisu môže vytvárať priestor na manipuláciu z listinami, teda ich ľubovoľne vyberať, vkladať, bez časovej chronologizácie, čo je v rozpore s ústavným článkom účastníka konania na spravodlivý proces v správnom konaní. Náš názor v tomto smere podporuje napr. aj rozhodnutie NS SR sp. zn.: 4 Sžf/10/2010.“

8. Výhrady k výrokovej časti a k odôvodneniu administratívneho rozhodnutia žalobca konkretizoval nasledovným spôsobom:

„V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktach, je nevyhnutné presne vymedziť, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov vo výroku rozhodnutia obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, poruší ustanovenie § 47 ods. 2 Správneho poriadku.“

Poukazujeme na skutočnosť, že výroky vyššie uvedených rozhodnutí neobsahujú presné určenie, v ktorom čase mal byť kontrolný nákup vykonaný (okrem len nedostatočne uvedeného „v čase kontroly“), nie je konkrétne uvedený popis skutku a čas, v ktorom sa mali pracovníci správneho orgánu preukázať služobnými preukazmi. Ani v samotnom odôvodnení rozhodnutia nie je uvedený čas vykonania kontrolného nákupu.

Z uvedeného je zrejmé, že z výroku rozhodnutia sa žalobca nedozvedel o presnom čase vykonania kontrolného nákupu, o čase ukončenia kontrolného nákupu, presný popis skutku, opise vykonávania a účtovania kontrolného nákupu, o rozsahu poskytnutého dostatočného časového priestoru (najmä ak žalobca poukazoval na skutočnosť, že mu nebol poskytnutý dostatočný časový priestor na vydanie dokladu o kúpe služby), o ktorom mienil žalovaný vo výroku rozhodnúť, a ani odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje údaje o presnom čase vykonania kontrolného nákupu, o čase ukončenia kontrolného nákupu, o rozsahu poskytnutého dostatočného časového priestoru, presný popis skutku, opis vykonávania a účtovania kontrolného nákupu, a ktoré keby bolo použité v odôvodnení, tak by plnilo funkciu prepojovacieho prvku s výrokom a udržalo by konzistentnosť rozhodnutia ako celku i v prípade písárskej chyby výroku. Podľa názoru žalobcu bola porušená zásada obsahovosti rozhodnutia a bol porušený aj § 47 ods. 2 Správneho poriadku, a nepostačuje k naplneniu požiadaviek zásady obsahovosti

rozhodnutia a požiadaviek § 47 ods. 2 Správneho poriadku ani odkaz na inšpekčný záznam z vykonanej kontroly.

Žalovaný sa v druhostupňovom rozhodnutí s uvedenou námietkou vysporiadal len konštatovaním, že K vyjadreniu účastníka konania, že správny orgán sa v rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal s pojmom „dostatočný časový priestor na vydanie dokladu o poskytnutej službe“, keď tento čas jednoznačne neuviedol ani neurčil, správny orgán uvádza, že v ust. § 16 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je síce presne uvedený okamih povinnosti vydania dokladu o kúpe. z charakteru dokladu preukazujúceho kúpu výrobkov však vyplýva, že má byť vydaný bezprostredne po zaplatení kúpnej ceny. k čomu pri kontrolnom nákupe zo strany účastníka konania ako predávajúceho nedošlo. Z uvedeného ustanovenia je zároveň zrejmé, že doklad o kúpe je predávajúci povinný vydať nie až na požiadanie spotrebiteľa. ale pri každom zrealizovanom nákupe. Z popisu skutkového stavu uvedeného v inšpekčnom zázname jednoznačne vyplýva, že žiadny doklad o kúpe (ani vo forme náhradného dokladu - paragónu) nebol vydaný pri uskutočnenom kontrolnom nákupe tak, aby bol k dispozícii spotrebiteľovi bezprostredne po úhrade kúpnej ceny výrobku a vydaní výdavku. V inšpekčnom zázname z kontroly je taktiež zadokumentovaný čas, kedy kontrola prebiehala, t. j. od 17.30 hod. do 19.50 hod.“.

Z takto formulovaného odôvodnenia je zrejmé, že žalovaný len formálne opakuje, že doklad o kúpe mal byť vydaný bezprostredne po zaplatení, k čomu zo strany žalobcu nedošlo, avšak opomenul zdôvodniť, že práve zamestnancovi žalobcu táto bezprostrednosť na vydanie dokladu o kúpe nebola inšpektormi poskytnutá.

Len formálne konštatovanie v rozhodnutiach „...v čase kontroly...“ je podľa žalobcu nedostatočné a neobjektívne na konštatovanie spáchania správneho deliktu, nakoľko nie je postačujúci ani odkaz na : „v čase kontroly“, ani na odkaz inšpekčného záznamu, v ktorom sa toto nedostatočné určenie času nachádza, z dôvodu práve dôležitého času vykonania kontrolného nákupu, nakoľko zamestnanec žalobcu poukazoval na neposkytnutie dostatočného časového priestoru na vydanie dokladu o kúpe služby. A najmä z dôvodu, že len tvrdenie inšpektorov, ktoré je zaznamenané v inšpekčnom zázname ako nosiča tvrdení, a ktorý nebol v správnom konaní preukázaný a vykonaný, ako dôkaz nepostačuje.

Dôkaz: inšpekčný záznam nachádzajúci sa v spise žalovaného.

Sme toho názoru, že žalovaný nepostupoval zákonným spôsobom ani pri vydaní rozhodnutia, keď v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie. Žalovaný len nedostatočne a príliš všeobecne konštatuje na 2. strane prvostupňového rozhodnutia v 5. odseku, že Správny orgán po preskúmaní všetkých podkladov pre rozhodnutie dospel k záveru, že za protiprávne konanie uvedené vo výroku rozhodnutia účastník konania zodpovedá...“A žalovaný sa touto vadou prvostupňového rozhodnutia nevysporiadal ani v druhostupňovom rozhodnutí a túto vadu neodstránil. Žalobca sa napríklad nedozvedel, o „všetkých podkladoch a skutočnostiach“ pre rozhodnutie, čo je v rozpore s ustanoveniami § 47 ods. 3 správneho poriadku a zásadou obsahovosti rozhodnutia. Zoznam týchto „všetkých skutočností“ mal povinnosť správny orgán uviesť do odôvodnenia rozhodnutia. Správny orgán neuviedol konkrétne, ktoré podklady - skutočnosti nepoužil v správnom konaní a pre rozhodnutie, a neuviedol ani dôvody, z akých ich neuviedol, nepoužil, resp. nepotreboval ich uviesť, vykonať. V spise sa napr. musia nachádzať podklady, ako inšpekčný záznam, dodatok k inšpekčnému záznamu, vyjadrenie žalobcu ku kontrole, oznámenie o začatí správneho konania, vyjadrenie k oznámeniu o začatí správneho konania atď., a žalobcovi nie je zrejmé, ktoré podklady žalovaný použil a ktoré nepoužil, resp. akými číslami sú tieto podklady v spise žurnalizované.

Tým, že žalovaný neuviedol v odôvodnení rozhodnutia konkrétne, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, ktoré skutočnosti (dôkazy) nepreskúmal, považujeme aj tento postup za nezákonný, ktorý je dôvodom na zrušenie rozhodnutia. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia je porušením práv na riadny proces a obhajobu v prípade jeho preskúmania súdom a je dôvodom na zrušenie rozhodnutia, pričom prvostupňové rozhodnutie neobsahuje evidenciu podkladov, ktoré slúžili k vydaniu rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa domnievame, že v danom prípade po ukončení kontroly nebolo uskutočnené správne konanie, v ktorom by žalobca mohol uplatniť svoje procesné práva, najmä aby už v prvostupňovom konaní dostal príležitosť predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby jeho návrhy uspeli, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie správneho orgánu, a vyjadriť sa k nim (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn.: 10Sžd/19/2011).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody žalobca poukazuje na porušenie základného práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

K tomuto procesnému právu účastníka zodpovedá podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. povinnosť správneho orgánu nielen rozhodnúť, ale tiež vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie. Žalovaný zaťažil svoje rozhodnutia vadami spočívajúcich v tom, že rozhodnutia sú nepreskúmateľné.“

9. Výhrady žalobcu k inšpekčnému záznamu, ktorý bol dôkazným podkladom pre administratívne konanie boli v žalobe z 27.12.2016 nasledovné:

„V odôvodnení druhostupňového rozhodnutia (3. strana 3. odsek) správny orgán uvádza, že:“ ... Z popisu skutkového stavu uvedeného v inšpekčnom zázname jednoznačne vyplýva, že žiadny doklad o kúpe (ani vo forme náhradného dokladu paragónu) nebol vydaný pri uskutočnenom kontrolnom nákupe tak, aby bol k dispozícii spotrebiteľovi bezprostredne po úhrade kúpnej ceny výrobku a vydaní výdavku. V inšpekčnom zázname z kontroly je taktiež zadokumentovaný čas, kedy kontrola prebiehala, t. j. od 17.30 hod. do 19.50 hod.

Podľa názoru žalobcu inšpekčný záznam ako listinný dôkaz je prípustným dôkazným prostriedkom, musí byť však riadne ako dôkaz vykonaný. V danom prípade totiž žalovaný vôbec nenariadil ústne pojednávanie ani neoznámil žalobcovi, že bude vykonávať dokazovanie mimo ústneho pojednávania. V prípade žalobcu ústne pojednávanie neprebehlo, inšpekčný záznam bol použitý len ako citovaný.

Touto žalobou chceme poukázať na irelevantnosť tohto dôkazu, pretože samotný inšpekčný záznam nepostačuje na preukázanie tých skutočností, ktoré sú pre posúdenie veci relevantné. Ak chce žalovaný bezo zvyšku vyriešiť otázku poskytnutia dostatočného časového priestoru na vydanie dokladu o kúpe, resp. presného času vykonania kontrolného nákupu a času preukázania sa služobnými preukazmi, tak tejto téme sa inšpekčný záznam (ani jeho dodatok) nijako nedotýka. Čas vykonania kontroly od 17,30 hod. do 19,50 hod. uvedený v inšpekčnom zázname nie je časom správneho deliktu nevydania dokladu o kúpe, ide o čas trvania celej kontroly od objednania si taxislužby až po podpis a odovzdanie inšpekčného záznamu. Žalovaný nezdôvodnil, prečo pri tvrdeniach bral v úvahu iba vyjadrenia inšpektorov - vlastných zamestnancov a prečo nevyhodnocoval tvrdenia žalobcu. Je zrejmé, že z inšpekčného záznamu ani z jeho dodatku nevyplýva rozsah dostatočného časového priestoru, ktorý mali inšpektori vodičovi poskytnúť na vydanie dokladu o kúpe, pričom skutočnosť bola iná, žalobca túto skutočnosť namietal od začiatku správneho konania (ešte aj pred jeho začatím), avšak žalovaný bez riadnej konfrontácie a prejednávania veci túto námietku žalobcu zamietol.

Z doterajšej judikatúry (napr. rozsudok NSS ČR č. j. 4 Ads 177 / 2011-120) vyplýva, že Inšpekčný záznam nie je dôkazom neotrasiteľným, že jeho závery môžu byť spochybnené ako dôkazy následne v správnom konaní, vykonanými alebo účastníkom konania navrhnutými inými dôkazmi.

Žalovaný sa v správnom konaní obmedzil len na to, že žalobca sa k oznámeniu o začatí správneho konania písomne vyjadril a kontrolné zistenia spolu s procesným pochybením žalovaného spochybnil a žalovaný kontrolné zistenia zaznamenané v inšpekčnom zázname považoval za dostatočné. Zatiaľ, čo v danom prípade sa žalobca obmedzil na to, že sa ku kontrolným zisteniam vyjadroval len písomne, a aj z uvedeného dôvodu, procesná písomná aktivita žalobcu sama o sebe neoprávňovala žalovaného k záveru, že postačí vychádzať z inšpekčného záznamu, ako jediného dôkazu o porušovaní povinnosti žalobcom. S ohľadom na skutočnosť, že sankčné konanie je trestným konaním v zmysle čl. 6 Dohovoru je potrebné, aby bol žalovaný tým, kto mal preukázať vinu žalobcu bez pochybnosti, vedený pritom vyšetrovacou zásadou charakteristickou pre správne konanie začaté z moci úradnej.

Podľa názoru žalobcu mali inšpektori nespochybniteľne uviesť presný čas platenia za kontrolný nákup, časový rozsah počas ktorého mali poskytnúť priestor vodičovi na vydanie dokladu o kúpe a čas

preukázania sa služobnými preukazmi, nakoľko v spojitosti s popieraním vodiča o tomto nesprávnom postupe je tento dôkaz kľúčový. Samotné tvrdenie inšpektorov žalovaného v danom prípade a postupe, najmä ak žalobca tento stav spochybňoval od počiatku je k preukázaniu správneho deliktu nepostačujúci. Ide o nedostatočne nepreskúmateľne zistený a zadokumentovaný skutkový stav. Aj v tomto smere je inšpekčný záznam dosť strohý, priam nepreskúmateľný a neurčitý.

Konkrétne inšpekčný záznam trpí tým, že inšpektori správneho orgánu vôbec informačne nevyťažili žalobcu. Inšpekčný záznam je tak k preukázaniu skutku nedostačujúci. Toto konštatovanie žalobcu piate tým skôr, že v danom prípade k veľmi stručným kontrolným zisteniam pristupujú vyjadrenia žalobcu k inšpekčnému záznamu, k oznámeniu o začatí správneho konania, ako aj odvolanie žalobcu popierajúco, okrem iného k naplneniu práve konštatovaného nevydania dokladu o poskytnutej službe. Podľa názoru žalobcu, aj z uvedeného dôvodu, je inšpekčný záznam z kontroly zmätočný, nepreskúmateľný a neurčitý, a nemôže slúžiť ako dôkaz v správnom konaní, ani ako dôkaz pre vydanie napadnutého rozhodnutia.

Sme toho názoru, že inšpekčný záznam ako dôkaz nebol vykonaný, a preto ho ako taký nemožno vnímať. Preto postup žalovaného považujeme za neobjektívny, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutí správneho orgánu pre nedostatok dôvodov. Aj z vyššie uvedeného je zrejmé, že v tomto prípade bolo potrebné nariadiť ústne pojednávanie vo veci, ktoré by vnieslo nové skutočnosti pri zisťovaní skutkového stavu a účastníkovi konania by boli poskytnuté všetky možnosti na jeho obhajobu.“

10. Napokon žalobca namietal aj nezákonné dokazovanie vo veci, a to v súvislosti s jeho požiadavkou, aby v administratívnom konaní bolo uskutočnené ústne pojednávanie, čo v žalobe konkretizoval takto:

„Správny orgán porušil procesné právo účastníka klásť svedkovi otázky, pričom výpoveď kľúčového svedka - vodiča Z. A., ktorý nemal vydať doklad o kúpe, použil ako dôkaz v rozhodnutí (viď prvostupňové rozhodnutie, strana 3., 3. odsek, odôvodnenie k vyjadreniu vodiča Z. A.“... Námietky uvádzané vodičom hodnotí správny orgán ako účelové, uvádzané s cieľom zbaviť sa zodpovednosti za zistený protiprávny stav...“). Účastníkovi konania bolo odňaté právo byť prítomný pri dokazovaní veci a klásť svedkom otázky na ústnom pojednávaní.

Účastník konania ani jeho splnomocnený zástupca nebol ani predvolaný na výsluch svedka. Účastník konania nemusí ani žiadať byť predvolaný k výsluchu svedka, je to jeho právo stanovené zákonom a povinnosťou správneho orgánu je ho upovedomiť o predmetnom úkone tak, aby sa ho mohol zúčastniť. Pri takomto pochybení je irelevantné odvolávanie sa žalovaného na tvrdenie, že skutkový stav bol náležite zistený, nakoľko sa v tomto prípade jedná o ústavné právo byť vypočutý a ústavné právo byť prítomný pri výsluchu svedkov. Správny orgán svedka vypočul, avšak žalobcovi toto právo bolo konaním žalovaného upreté. Podstatné je, že došlo k porušeniu procesných práv účastníka správneho konania.

V danom prípade sa jednalo o kľúčového svedka, ktorý tvrdil, že mu nebol poskytnutý dostatočný časový priestor na vydanie dokladu o kúpe, a o to dôležitejšie, že aj správny orgán neuviedol časový rozsah poskytnutia dostatočného časového priestoru na vydanie dokladu o poskytnutej službe, ako to uvádza v podklade rozhodnutia a aj v samotnom rozhodnutí.“

11. Súčasťou žaloby z 27.12.2015 bol aj návrh žalobcu na „odklad vykonateľnosti“ preskúmaného rozhodnutia (po obsahovej právnej stránke návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe podľa § 185 SSP), o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 8S/71/2016-37 z 25.05.2017 tak, že návrh na priznanie odkladného účinku žalobe z 27.12.2016 zamietol.

12. Žalovaný predložil správne mu súdu vyjadrenie k žalobe z 02.02.2017, v ktorom k jednotlivým žalobným námietkam uviedol nasledovnú skutkovú a právnu argumentáciu:

„Žalobca v podanej žalobe tvrdí, že v čase prvotných úkonov, ako aj ďalších úkonov pri kontrole jeho zamestnanec tvrdil, že mu nebol poskytnutý dostatočný čas na vydanie dokladu a presne všetky okolnosti prípadu, najmä všetky tvrdenia, ktoré žalovaný sám použil v rámci odôvodnenia rozhodnutia, preto považoval za potrebné využiť svoje právo na ústne prejednanie veci za prítomnosti zamestnanca, ktorý nemal vydať doklad za poskytnutú službu. Uvedenú vadu konania žalobca považuje za vadu, ktorá má vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia. Žalovaný nedal príležitosť žalobcovi na dôkladne

objasnenie veci a žalovaný v rámci konania znemožňoval tento cieľ úpravy svojim aktívnym správaním (bránil uplatneniu práva, vyžadoval akékoľvek vyjadrenie pri samotnej kontrole bez poučenia dotknutej osoby, nenariadil vo veci ústne pojednávanie a aj svojim pasívnym správaním opomenul svoju zákonnú povinnosť). Žalobca vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania spochybnil na základe výpovede svedka stav opísaný, resp. nedostatočne opísaný v inšpekčnom zázname a aj napriek tomu žalovaný nenariadil ústne pojednávanie vo veci za účelom objektívneho objasnenia veci z dôvodu, že žalobca poukazoval v procese správneho konania na rozpor so skutočným stavom a stavom opísaným v inšpekčnom zázname. Žalobca uvádza, že žalovaný v odôvodnení druhostupňového rozhodnutia len formálne odôvodnil: „Za zistené nedostatky, ako predávajúci, v zmysle § 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa, v plnom rozsahu zodpovedá účastník konania. V odvolaní účastník konania neuvádza ani žiadne nové skutočnosti, ani dôkazy, ktoré by účastníka konania zbavovali zodpovednosti za nedostatky a mali by vplyv na zmenu vydaného rozhodnutia.“, pričom žalobca toto považuje za zjavne zavádzajúce a neobjektívne. Žalobca ďalej uvádza, že právo žalobcu brániť sa v priebehu správneho konania boli porušené. Žalobca v správnom konaní navrhoval vykonať dôkaz: výsluch svedkov - pracovníkov žalobcu prítomných pri kontrole a pracovníkov žalovaného, ktorý vykonali predmetnú kontrolu, avšak žalovaný tieto dôkazy odmietol preskúmať s formálnym konštatovaním, že nepotreboval tieto dôkazy preskúmať z dôvodu, že skutkový stav považoval za dostatočne zistený. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že žalovaný na prvom stupni rozhodovania a ani na druhom stupni nenariadil ústne pojednávanie vo veci spáchania správneho deliktu, pričom podľa názoru žalobcu pri navrhovanom ústnom pojednávaní a výsluchu navrhovaných svedkov by došlo k spoľahlivému, dostatočnému a objektívnemu objasneniu veci a žalobca už od začiatku správneho konania spochybňoval tvrdenia inšpektorov zaznamenaných v inšpekčnom zázname a opakovane navrhoval vec dôkladne, dostatočne a objektívne objasniť. Žalobca je toho názoru, že sa jedná o vec trestného charakteru, keď vzhľadom na skutočnosť je predmetom správneho deliktu, resp. sankcia za príslušný správny delikt, keď je vzhľadom i na spoločenskú nebezpečnosť vyššia sankcia ako pri priestupkových veciach. Teda podľa žalobcu ide nesporne o vec trestného obvinenia a preto procesný postup správneho orgánu nemožno pokladať ako súladný so zákonom, pretože ústne pojednávanie malo byť nariadené už v konaní pred správnym orgánom prvého stupňa. Žalobca ďalej uvádza, že o vykonaných dôkazoch nebola nikdy správnym orgánom prvého stupňa spísaná riadna zápisnica a v konaní pred správnym orgánom sa nemohol vyjadriť k veci ústne, nemal možnosť byť prítomný pri výsluchu svedkov a nemohol im klásť otázky, pričom sa ústneho pojednávania vopred nevzdal. Žalobca uvádza, že žalovaný nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, žalobcovi objektívne znemožnil využiť jeho oprávnenia byť prítomný pri prerokovaní veci, byť vypočutý (vrátane dokazovania), vznášať námietky a návrhy, navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, klásť svedkom otázky, uplatniť opravné prostriedky.

Žalovaný orgán trvá na tom, že v predmetnom prípade postupoval v zmysle a medziach zákona. Žalovaný neuprel žiadne procesné právo žalobcovi, nakoľko žalobca mal možnosť podať vysvetlivku k skutkovému stavu zaznamenanú v inšpekčnom zázname, rovnako aj vyjadriť sa k oznámeniu o začatí správneho konania, čo aj urobil dňa 13.05.2016. Účastník konania rovnako podal odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 27.05.2016. K ďalším tvrdeniam žalovaný uvádza, že podľa § 195 písm. c/ Správneho Súdneho poriadku správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie.

Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústnej výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravidla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala.

Podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

Podľa § 21 ods. 2 Správneho poriadku na ústne pojednávanie správny orgán prizve všetkých účastníkov konania a požiada ich, aby pri ústnom pojednávaní uplatnili svoje pripomienky a námety. Osobitné

zákony ustanovia, v ktorých prípadoch .sa na neskôr uplatnené pripomienky a námietky neprihliada: na túto skutočnosť musia byť účastníci konania výslovne upozornení.

Podľa § 21 ods. 3 Správneho poriadku ústne pojednávanie je neverejné, pokiaľ osobitný zákon alebo správny orgán neustanovia inak.

Zastávame názor, že sme v prejednávacom správnom konaní neporušili základnú zásadu trestného konania podľa Trestného poriadku. Chceme zdôrazniť, že zásady Trestného poriadku sa týkajú vedenia konania pred súdom a nie vedenia správneho konania, na ktoré nie je možné striktné aplikovať zásady vedenia konania pred súdom. Chceme upozorniť aj na to, že použitie analógie legis trestného práva nie je možné chápať v zmysle platnej judikatúry „doslova“. V uvedenej spojitosti chceme poukázať na rozsudok NS SR č. 6Sžo/33/2014 zo dňa 29.04.2015, v ktorom NS SR uviedol, že „orgány inšpekcie v administratívnom konaní o zisťovaní a sankcionovaní správneho deliktu postupujú analógia legis podľa trestnoprávnej úpravy, to neznamená, že trestnoprávnu úpravu aplikujú doslovne, pretože pre ich postup a rozhodovanie je základným, hmotnoprávnym predpisom zákon o ochrane spotrebiteľa a procesným správny poriadok.“ Najvyšší správny súd Českej republiky zastáva vo svojej rozhodovacej praxi obdobné stanovisko, podľa ktorého je: „použitie analógie v správnom trestaní prípustné, a to v obmedzenom rozsahu, iba tam, kde to, čo má byť aplikované, určitú otázku nerieši vôbec a ak nevedie takýto výklad k ujme na ochrane hodnôt, na ktorých vytváraní a ochrane je verejný záujem.“ (Rozsudok NSS ČR. sp. zn. 1 As 27/2008-67)

Ďalej chceme zdôrazniť, že použitie analógie legis má hlavne slúžiť k vykrývaniu tých častí, ktoré sú síce čiastočne upravené, ale daná úprava je len rámcová a teda nedostatočná v zmysle platnej judikatúry (viď. rozsudok NS SR č.6Sžo/33/2014 zo dňa 29.04.2015 rozsudok NS SR č.3Sžo/102/2015 zo dňa 07.09.2016, rozsudok NS SR 6Sž/19/2011, 6Sž/23/2011, 6Sž/27/2011 zo dňa 14.12.2011) NS SR konštatoval, že v správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa postupoval podľa ustanovení Správneho poriadku, pričom len v prípade nedostatku špeciálnej úpravy bolo potrebné pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie postupovať „analogiae legis“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu (Trestného zákona a Trestného poriadku). Máme však za to, že Správny poriadok pozná inštitút ústneho pojednania vedy a teda na úpravu vedenia správneho konania sa vzťahujú ustanovenia Správneho poriadku, ktoré sa zaoberajú ústnym prejednaním vecí. (konkrétne § 21 a nasl. Správneho poriadku), pričom len v prípadoch nedostatku špeciálnej právnej úpravy sa použije „analogiae legis“ na trestnoprávnu úpravu.

V ďalšom rade na podporu správnosti našich záverov o správnosti postupu zo strany správneho orgánu, poukazujeme na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky SR a to na najaktuálnejšie rozsudky, potvrdzujúce fakultatívnosť rozhodovania správneho orgánu o nariadení ústneho pojednania:

NS SR vo svojom rozsudku č.2 Sžp/10/2011 zo dňa 16.11.2011 poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP) vo veci Varela Assalino proti Portugalsku z 25. Apríla 2002, č. sťažnosti 64336/01, podľa ktorého ESLP nemôže dospieť k záveru ani za predpokladu súdneho orgánu oprávneného konať vo všetkých skutkových a právnych otázkach, že článok 6 Dohovoru zahŕňa vždy právo na verejné pojednávanie bez ohľadu na povahu otázky, ktorá má byť vyriešená (rozsudok Jan- Ake Andresson proti Švédsku z 29. Októbra 1991, séria Ač. 212-B,s.45, § 27 a rozsudok Allan Jacobsson proti Švédsku (č. 2) z 19. Februára 1998, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I., s. 168, § 46).

V konaní je potrebné zistiť, či povaha problému, ktorý sa má vyriešiť vyžaduje uskutočnenie ústnej časti pojednania. V konaní, v ktorom sa majú riešiť iba právne otázky, postačuje preskúmanie na základe spisovej dokumentácie a pre spor z nich vyplývajúci sa javia byť výhodnejšie skôr písomné vyjadrenia ako ústne prednesy. V predmetnom konaní krajský súd na základe predloženej spisovej dokumentácie skúmal právnu otázku správnosti aplikácie ustanovení § 62 Správneho poriadku na konkrétnu vec, a preto aj v tomto konaní možno postupovať podľa záverov ESLP vyjadrených v rozhodnutí Varela Assalino proti Portugalsku. ESLP navyše zdôraznil, že v určitých záležitostiach je legitímne, keď vnútroštátne orgány berú do úvahy požiadavky efektivity a hospodárnosti konania (rozsudok Schuler - Zraggen proti Švajčiarsku z 24. júna. 1993, séria A č. 263. s. 19, § 58).

K rovnakému záveru dospel tiež Ústavný súd SR vo svojom uznesení (II. ÚS 134/2014), ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa voči rozhodnutiu Rady pre vysielanie a retransmisiu, v ktorom sa vyslovil, že: „nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti záveru najvyššieho súdu. podľa ktorého nenariadením ústneho prerokovania veci radou sťažovateľke nebola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z namietaného rozsudku najvyššieho súdu v podstatnej časti opierajúceho o rozhodnutie rady totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvoľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

V zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, § 53, § 54, § 56 až § 68 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení účinnom v rozhodujúcom období. V zmysle ustanovenia § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci. najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon.

Najvyšší súd sťažovateľkou namietaný postup rady s poukazom na ustanovenie § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii v spojení s ustanovením § 21 ods. 1 Správneho poriadku ústavne súladným spôsobom odôvodnil, keď ustálil, že (osobitný) zákon o vysielaní a retransmisii nariadenie ústneho pojednávania rade neukladá, nevyžaduje si to ani povaha veci, a do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol aj postup, akým dospel k názoru, že nariadenie ústneho pojednávania by neprispelo ani k jej ďalšiemu objasneniu.

Ústavný súd SR v danom prípade zastáva názor, že neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu, totiž nespĺňal a nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom, preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (argumetum a simili PL. ÚS 12/97)."

V rozsudku č. 8 Sžo/52/2014 zo dňa 22.10.2015 NS SR uviedol: „Pokiaľ ide o otázku nevykonania dôkazu a vyjadrenia sa k podkladom rozhodnutia zastáva odvolací súd názor, že vypočutie zamestnanca žalobcu by nemalo na objasnenie iného správneho deliktu žalobcom vplyv. Výsluch svedka by len zbytočne predĺžil konanie a nemal by žiaden vplyv na zistené skutočnosti. Správny orgán bol jednak povinný a aj oprávnený v každej fáze správneho konania zvažovať, ktoré dôkazy je potrebné vykonať, či je potrebné doterajší stav dokazovania doplniť a súčasne je povinný posudzovať dôvodnosť návrhov na doplnenia dokazovania. Taktiež platí i zásada voľného hodnotenia dôkazov, z čoho vyplýva, že správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia. Hodnotenie a aj vykonávanie dôkazov patrí do právomoci správneho orgánu. Na druhej strane sa však správny orgán musí zaoberať dôvodmi, pre ktoré nevykonal dôkazné prostriedky navrhované účastníkom konania. V konečnom dôsledku správny orgán uviedol dôvody, prečo nevykonal navrhovaný dôkaz -výsluch svedka. V tomto prípade bol už správny delikt dokonaný v okamihu, keď bola zákazníkovi vygenerovaná cena nezodpovedajúca cenníku, a teda výpoveď svedka - bowlera by už neprispela k objasneniu veci. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd nepovažoval túto námietku za relevantnú.

Ďalej Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 24S/253/2013-30 v súvislosti s problematikou nariaďovania ústneho pojednávania zo strany správnych orgánov uviedol: "Správny orgán neporušil ani ust. § 21 ods. 1 Správneho poriadku, keď vo veci nenariadil ústne pojednávanie, keďže takýto postup mu citované ustanovenie umožňuje a správny orgán nariadi ústne pojednávanie vo veci len vtedy, ak sú splnené kritéria upravené v § 21 ods. 1 Správneho poriadku. Keďže v prejednávanej veci správny orgán považoval .skutkový stav za dostatočne zistený pre vydanie rozhodnutia, bolo v rámci jeho kompetencie posúdiť a rozhodnúť, či bude postupovať podľa § 21 Správneho poriadku, alebo vo veci nenariadi ústne pojednávanie."

NS SR vo svojom najnovšom rozsudku č. 4Sžo/262/2015 zo dňa 01.12.2016 taktiež uviedol, pokiaľ išlo o úvahu krajského súdu, že došlo k závažnej procesnej chybe, keď správny orgán so žalobcom neprejednal priestupok na ústnom pojednávaní, čoho následkom malo byť odňatie práva žalobcovi na spravodlivý proces pred orgánom verejnej správy v zmysle čl. 46 Ústavy SR, s týmto sa odvolací súd nestotožnil. NS SR uvádza, že správny orgán sa má riadiť správnym poriadkom a teda nariadiť ústne prejednanie len v prípade, ak tak ustanovuje osobitný predpis alebo v prípade, ak to vyžaduje povaha veci. Preto v preskúvanom prípade rozhodnutiami a postupom správnych orgánov nebola žalobcovi odmietnutá spravodlivosť (denegatio iustitiae). Najvyšší súd zdôrazňuje, že v konaní o správnych deliktoch sa v plnom rozsahu uplatňuje zásada písomnosti konania.

Zastávame teda názor, že citovanú judikatúru s dôrazom na nález Ústavného sudu a aktuálny rozsudok NS SR je nutné aplikovať aj na rozhodovaciu činnosť SOI v postavení správneho orgánu, a teda je na jej uvážení, či v správnom konaní nariadi ústne prejednanie veci, samozrejme za splnenie zákonných predpokladov ust. § 21 ods. 1 prvá veta Správneho poriadku. Vzhľadom na vyššie uvedené zdôrazňujeme, že skutočnosť, že nariadenie ústneho pojednávania nie je povinnosťou správneho orgánu je podporená aj viacerými judikátmi súdov z posledných rokov, navyiac uvedené potvrdil aj samotný Ústavný súd SR, ktorý v danej veci vyslovil jednoznačné stanovisko.

Ďalej žalobca uvádza, že administratívny spis žalovaného nie je žurnalizovaný, pričom vychádza zo skutočnosti, že obe rozhodnutia správneho orgánu okrem spisovej značky neobsahujú aj čísla listov. Žalobca je toho názoru, že absencia žurnalizácie administratívneho spisu môže vytvárať priestor na manipuláciu s listinami, teda ich ľubovoľne vyberať, vkladať, bez časovej chronologizácie. čo je v rozpore s ústavným článkom účastníka konania na spravodlivý proces v správnom konaní.

Podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby majú právo nazeráť do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom.

Spisom sa vo všeobecnosti rozumie súbor všetkých písomností zhromaždených správnym orgánom vzťahujúcich sa k tej istej veci. Písomnosti sa do spisu zakladajú v takom poradí, v akom za sebou časovo nasledujú. Postup pri prijímaní zásielok, ich evidovaní, prideľovaní čísla spisu, postup pri jeho vybavovaní, vyraďovaní a ďalšie náležitosti spisu upravujú smernice Ministerstva vnútra.

K vyjadreniu žalobcu žalovaný uvádza, že administratívny spis je žurnalizovaný a to od začiatku a správne rozhodnutia doručované účastníkovi konania obsahujú jednotlivé čísla strán. Žalovaný orgán nepovažuje za potrebné žurnalizovať rozhodnutia, ktoré sú doručované účastníkom konania. Správny orgán vyhotovuje dva rovnopisy vo forme originálu a to jeden, ktorý je odoslaný účastníkovi konania a jeden pre potreby správneho orgánu, ktorý je súčasťou administratívneho spisu a bol riadne zažurnalizovaný o čom by sa žalobca presvedčil, ak by nazrel do spisu počas správneho konania. Podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku o využití práva nazrieť do spisu by mal správny orgán urobiť záznam obsahujúci údaje o tom, kto do spisu nazrel, ktorý zamestnanec bol prítomný pri nazeraní do spisu, a čas, kedy došlo k nazretiu do spisu. Žalovaný preto uvádza, že žalobca do dnešného dňa do spisu sám, ani prostredníctvom svojho právneho zástupcu nenahliadol, a preto nemôže mať vedomosť o tom, či administratívny spis je, alebo nie je žurnalizovaný. Žalovaný považuje administratívny spis za kompletný, na základe ktorého je možné jednoznačne posúdiť skutkový a právny stav veci.

Žalobca poukazuje na skutočnosť, že výroky rozhodnutí neobsahujú presné určenie, v ktorom čase mal byť kontrolný nákup vykonaný, nie je konkrétne uvedený popis skutku a čas, v ktorom sa mali pracovníci správneho orgánu preukázať služobnými preukazmi a ani v samotnom odôvodnení rozhodnutia nie je uvedený čas vykonania kontrolného nákupu. Žalobca ďalej namieťa, že sa z výroku rozhodnutia nedozvedel o presnom čase vykonania kontrolného nákupu, o čase ukončenia kontrolného nákupu, presný popis skutku, opise vykonávania a účtovania kontrolného nákupu, o rozsahu poskytnutého dostatočného časového priestoru (najmä ak žalobca poukazoval na skutočnosť, že mu nebol poskytnutý dostatočný časový priestor na vydanie dokladu o kúpe služby), o ktorom mienil žalovaný vo výroku rozhodnúť, a ani odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje údaje o presnom čase vykonania kontrolného nákupu, o čase ukončenia kontrolného nákupu, o rozsahu poskytnutého dostatočného časového priestoru, presný popis skutku, opis vykonávania a účtovania kontrolného nákupu, a ktoré keby bolo

použitie v odôvodnení, tak by plnilo funkciu prepojavacieho prvku s výrokom a udržalo by konzistentnosť rozhodnutia ako celku v prípade písárskej chyby výroku.

Podľa názoru žalobcu bola porušená zásada obsahovosti rozhodnutia a bol porušený aj § 47 ods. 2 Správneho poriadku a nepostačuje k naplneniu požiadaviek zásady obsahovosti rozhodnutia a požiadaviek § 47 ods. 2 Správneho poriadku a ani odkaz na inšpekčný záznam v vykonanej kontrole. Žalobca uvádza, že žalovaný sa v druhostupňovom rozhodnutí len formálne opakuje, že doklad o kúpe mal byť vydaný bezprostredne po zaplatení, k čomu zo strany žalobcu nedošlo, avšak opomenul zdôvodniť, že práve zamestnancovi žalobcu táto bezprostrednosť na vydanie dokladu o kúpe nebola inšpektormi poskytnutá. Len formálne konštatovanie v rozhodnutiach „...v čase kontroly...“ je podľa žalobcu nedostatočné a neobjektívne na konštatovanie spáchania správneho deliktu, nakoľko nie je postačujúci ani odkaz na: „v čase kontroly“ a ani na odkaz inšpekčného záznamu, v ktorom sa toto nedostatočné určenie času nachádza z dôvodu práve dôležitého času vykonania kontrolného nákupu nakoľko zamestnanec žalobcu poukazoval na neposkytnutie dostatočného časového priestoru na vydanie dokladu o kúpe služby.

K tomu žalovaný uvádza, že v inšpekčnom zázname z kontroly je zadokumentovaný čas, kedy kontrola prebiehala, t. j. od 17,30 hod. do 19.50 hod. a z popisu skutkového stavu uvedeného v inšpekčnom zázname jednoznačne vyplýva, že žiaden doklad o kúpe (ani vo forme náhradného dokladu - paragónu) nebol vydaný pri uskutočnenom kontrolnom nákupe tak, aby bol k dispozícii spotrebiteľovi bezprostredne po úhrade kúpnej ceny výrobku a vydaní výdavku. Žalovaný správny orgán zastáva názor, že inšpektori SOI nemôžu čakať na poskytovateľa služby, kým si spomenie na povinnosť vydania dokladu o poskytnutí služby, nakoľko z § 16 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa pre poskytovateľa služby vyplýva zákonná povinnosť vydania dokladu o poskytnutí služby.

Ďalej žalovaný uvádza, že výrok musí byť formulovaný jasne, stručne a pritom určite, aby účastník konania i orgán, ktorý má rozhodnutie preskúmať, mohol bezpečne a bez pochybností poznať výsledok konania. Žalovaný orgán má za to, že výrok napadnutého rozhodnutia obsahuje všetky náležitosti tak, ako to ustanovuje Správny poriadok v príslušnom ustanovení. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že vo výroku je presne a nezameniteľne identifikovaný skutok, ktorý je podľa správneho orgánu porušením ustanovenia § 16 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa. Vo výroku je konkretizovaný účastník konania - žalobca, kontrolný orgán, časy a miesta výkonu kontrol, stručné popísanie skutkového stavu ako aj ustanovenie právneho predpisu, ktoré bolo porušené, čím bola daná nezameniteľnosť konania. Výroková časť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu obsahuje aj čas spáchania správneho deliktu, ktorý je vyjadrený dátumom kontroly, t.j. dňa 05.02.2016 a časom od 17.30-19.50 hod. Vo výroku je tiež uvedené miesto spáchania správneho deliktu, ktorým je motorové vozidlo TAXI Dacia Logan G., prítomný pri kontrole: Z. A. - vodič. O správnosti našich záverov, týkajúcej sa výrokových častí správnych rozhodnutí svedčí aj rozsiahla judikatúra krajských súdov a Najvyššieho súdu SR. o ktorú sa v našej rozhodovacej praxi pri vyhotovovaní výrokových častí správnych rozhodnutí opierame a to napríklad: (rozsudok NS SR č. 2Sžo/58/2014, rozsudok NS SR č. 4 Sžo/64/2014, rozsudok NS SR č. 6 Sžo/33/2014 a iné.) Konkrétne v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 24S/253/2013 v nadväznosti na rozsudok NS SR č. 2Sžo/58/2014 sa uvádza: „Z vyššie uvedeného je potrebné vyvodiť, že výrok rozhodnutia o inom správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade aj uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený iným. Po preskúmaní prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu v spojení s rozhodnutím žalovaného súd dospel k záveru, že všetky skutky, ktoré sú uvedené vo výroku predmetného prvostupňového rozhodnutia sú charakterizované a špecifikované tak, že je z nich zrejmé, o aký skutok sa jedná, je z nich zrejmé miestne, časové aj vecné hľadisko vymedzenia jednotlivých skutkov ako iných správnych deliktov a vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia zodpovedá tak požiadavke stanovenej v § 47 ods. 2 Správneho poriadku, ako aj požiadavkám rozhodnutia o iných správnych deliktoch. Špecifikácia správnych deliktov v predmetných rozhodnutiach bola teda urobená takým spôsobom, že podľa názoru súdu sankcionované konanie (skutky) by nemali byť zameniteľné s iným konaním (skutkami).“

Žalobca namieťa, že žalovaný neuviedol v rozhodnutí, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie. Žalobca uvádza, že zoznam skutočností mal žalovaný uviesť do odôvodnenia rozhodnutia, mal uviesť konkrétne podklady použil, resp. akými číslami sú tieto podklady v spise žurnalizované a preto považuje tento postup za nezákonný a je dôvodom na zrušenie rozhodnutia, pričom prvostupňové rozhodnutie

neobsahuje evidenciu podkladov, ktoré slúžili k vydaniu rozhodnutia. Vzhľadom k týmto skutočnostiam, žalobca poukazuje na porušenie základného práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Žalovaný správny orgán má za to, že prvostupňový ako aj druhostupňový správny orgán konal a rozhodol na základe a v medziach zákona, ktoré žalobca svojím konaním porušil. Žalovaný zastáva názor, že v správnom konaní a pri vydávaní rozhodnutia postupoval v súlade so zásadami správneho konania. Pri zisťovaní podkladov pre rozhodnutie sa správny orgán spravidla obmedzí na posúdenie predložených podkladov a ich podradenie pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy. Skutkový stav bol vykonanou kontrolou SOI spoľahlivo zistený. Použitá argumentácia žalobcu nevyvráti správnym konaním spoľahlivo zistené porušenie ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa. Trváme na lom, že žalobca v rozsahu svojej žaloby neuviedol žiadne skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali zistený skutkový stav. Domnievame sa, že uvádzaná argumentácia ho nezbavuje zodpovednosti za zistené protiprávne konanie, nakoľko za plnenie povinností stanovených príslušnou právnou úpravou zodpovedá objektívne, teda bez ohľadu na zavinenie (úmysel, nedbanlivosť) ako aj bez ohľadu na iné okolnosti, za ktorých k ich porušeniu došlo. Žalovaný má za to, že všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie boli v rozhodnutí presne vymedzené a zároveň boli odôvodnené.

Podľa názoru žalobcu inšpekčný záznam ako listinný dôkaz je prípustným dôkazným prostriedkom, musí byť však riadne ako dôkaz vykonaný. V danom prípade totiž žalovaný nenariadil ústne pojednávanie ani neoznámil žalobcovi, že bude vykonávať dokazovanie mimo ústneho pojednávania. V prípade žalobcu ústne pojednávanie neprebehlo, inšpekčný záznam bol použitý len ako citovaný. Žalobca poukazuje na irelevantnosť tohto dôkazu, nakoľko samotný inšpekčný záznam nepostačuje na preukázanie tých skutočností, ktoré sú pre posúdenie veci relevantné. Žalovaný nezdôvodnil, prečo pri tvrdeniach bral v úvahu iba vyjadrenie inšpektorov - vlastných zamestnancov a prečo nevyhodnocoval tvrdenia žalobcu. Je zrejmé, že z inšpekčného záznamu ani z jeho dodatku nevyplýva rozsah dostatočného časového priestoru, ktorý mali inšpektori vodičovi poskytnúť na vydanie dokladu o kúpe, pričom skutočnosť bola iná. Žalobca túto skutočnosť namietal od začiatku správneho konania, avšak žalovaný bez riadnej konfrontácie a prejednávania veci túto námietku žalobcu zamietol. Žalobca uvádza, že žalovaný sa v správnom konaní obmedzil len na to, že žalobca sa k oznámeniu o začatí správneho konania písomne vyjadril a kontrolné zistenia spolu s procesným pochybením žalovaného spochybnil a žalovaný kontrolné zistenia zaznamenané v inšpekčnom zázname považoval za dostatočné. Podľa názoru žalobcu mali inšpektori nespochybniteľne uviesť presný čas platenia za kontrolný nákup, časový rozsah počas ktorého mali poskytnúť priestor vodičovi na vydanie dokladu o kúpe a čas preukázania sa služobnými preukazmi, nakoľko v spojitosti s popieraním vodiča o tomto nesprávnom postupe je tento dôkaz kľúčový. Samotné tvrdenie inšpektorov žalovaného v danom prípade a postupe, najmä ak žalobca tento stav spochybňoval od počiatku je k preukázaniu správneho deliktu nepostačujúci. Ide o nedostatočne nepreskúmateľne zistený a zadokumentovaný skutkový stav a v tomto smere je inšpekčný záznam dosť strohý, priam nepreskúmateľný a neurčitý. Žalobca je toho názoru, že inšpekčný záznam ako dôkaz nebol vykonaný, a preto ho ako taký nemožno vnímať. Žalobca ďalej tvrdí, že správny orgán porušil procesné právo účastníka klásť svedkovi otázky, pričom výpoveď kľúčového svedka - vodiča Z. A., ktorý nemal vydať doklad o kúpe použil ako dôkaz v rozhodnutí. Účastníkovi konania bolo odňaté právo byť prítomný pri dokazovaní veci a klásť svedkom otázky na ústnom pojednávaní. Žalobca ani jeho splnomocnený zástupca nebol ani predvolaný na výsluch svedka. Účastník konania nemusí ani žiadať byť predvolaný k výsluchu svedka, je to jeho právo stanovené zákonom a povinnosťou správneho orgánu je ho upovedomiť o predmetnom úkone tak, aby sa ho mohol zúčastniť. Pri takomto pochybení je irelevantné odvolávanie sa žalovaného na tvrdenie, že skutkový stav bol náležite zistený, nakoľko sa v tomto prípade jedná o ústavné právo byť vypočutý a ústavné právo byť prítomný pri výsluchu svedkov. Žalovaný svedka vypočul avšak žalobcovi toto bolo konaním žalovaného upreté. Podstatné je, že došlo k porušeniu procesných práv účastníka správneho konania. V danom prípade sa jednalo o kľúčového svedka, ktorý tvrdil, že mu nebol poskytnutý dostatočný časový priestor na vydanie dokladu o kúpe a správny orgán neuviedol časový rozsah poskytnutia dostatočného časového priestoru na vydanie dokladu o poskytnutej službe, ako to uvádza v podklade rozhodnutia a aj v samotnom rozhodnutí.

Podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku sú podkladom pre rozhodnutie najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe

správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Proces získavania podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní má niektoré špecifiká, najmä v porovnaní so súdnym konaním. Pri zisťovaní podkladov pre rozhodnutie sa správny orgán spravidla obmedzí na posúdenie predložených podkladov a ich podradenie pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy. Obstarávanie podkladov pre rozhodnutie ukladá zákon vo verejnom záujme správneho orgánu. Zisťovanie podkladov pre rozhodnutie je proces, ktorý prebieha v rámci celého správneho konania. Z hľadiska nadradeného postavenia správneho orgánu v procese získavania podkladov rozhodnutia a o tom, ktoré dôkazy budú vykonané a akým spôsobom, patrí do výlučnej právomoci tohto orgánu. Podľa názoru žalovaného pre účely spoľahlivého zaznamenania skutkového stavu postačuje dôkladný opis povinnosti, ktorá bola porušená uvedením presného časového rozpätia začiatku výkonu kontroly a ukončenia výkonu kontroly inšpektorov SOI.

K žalobcom požadovanému „uvedeniu času platenia, resp. uvedeniu časového rozsahu pre vodiča, ktorý mu dal inšpektor SOI na vydanie dokladu o kúpe a čas preukázania sa služobnými preukazmi“ žalovaný to nepovažuje za potrebné uvádzať v inšpekčnom zázname. Inšpekčný záznam z vykonanej kontroly je podľa názoru žalovaného stručný, jasný, pričom skutkový stav je spoľahlivo zaznamenaný a jednoznačne z neho vyplýva porušenie zákonom stanovenej povinnosti zo strany žalobcu. Inšpekčný záznam je dostačujúcim podkladom pre vydanie rozhodnutia. Je záznamom z kontroly, informuje o výsledku kontroly. Súčasťou inšpekčného záznamu je vyjadrenie zodpovednej osoby, ktorá svojim podpisom potvrdzuje správnosť inšpekčných záznamov. Žalovaný orgán má za to, že inšpekčný záznam ako dôkaz bol riadne vykonaný a je postačujúci na preukázanie tých skutočností, ktoré sú pre posúdenie veci relevantné. Čas vykonania kontroly uvedený v inšpekčnom zázname od 17:30 hod. do 19:50 hod. je podľa žalovaného postačujúci, nakoľko i judikatúra SR potvrdzuje čas vykonania kontroly ako dátum vykonania kontroly. Žalovaný uvádza, že pre účely správneho konania je dôležitá skutočnosť, ktorou je, že žiaden doklad o kúpe (ani vo forme náhradného dokladu - paragónu) nebol vydaný pri uskutočnenom kontrolnom nákupe tak, aby bol k dispozícii spotrebiteľovi bezprostredne po úhrade kúpnej ceny a vydaní výdavku. Žalobca opakovane poukázal aj na nevykonanie dôkazov a to výsluch svedka. Žalovaný orgán v tejto súvislosti v prvom rade uvádza, že pri hodnotení dôkazov správny orgán hodnotí procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Pridržiava sa znenia Správneho poriadku a má za to, že Správny poriadok neurčuje záväzným spôsobom prípustnosť konkrétnych dôkazných prostriedkov a ich dôkaznú silu, preto záleží na samom správnom orgáne, akú dôkaznú silu dôkazu v konkrétnom konaní prisúdi. Žalovaný orgán uvádza, že návrh na vypočutie svedka v odvolacom konaní považuje odvolací orgán za nedôvodný. Správny poriadok ustanovení § 34 ods. 3 upravuje, že účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe a podľa ods. 4 vykonávanie dôkazov patrí správneho orgánu. Má za to, že správny orgán teda nie je povinný vykonať každý dôkaz, ktorý účastník konania navrhne, lebo je na jeho správnej úvahe, či ten ktorý dôkaz prispeje k zisteniu skutočného stavu veci. Skutkový stav zistený vykonanou kontrolou SOI je nesporný a výsluch navrhovaného svedka by nepriniesol nové skutočnosti. Vypočutie svedka v uvedenej veci by nespĺnilo svoj účel, keďže z povahy prešetrovaného prípadu vyplýva jednoznačné porušenie zákonnej povinnosti. Pričom je potrebné poznamenať aj to, že správne konanie je prevažne administratívneho charakteru a doplnenie dokazovania o výsluch svedkov (zamestnanca účastníka konania) by bolo neúčelné, nakoľko sa jedná o zamestnanca účastníka konania, ktorý má s účastníkom konania pracovno-právny vzťah, a teda by jeho výpoveď nemusela byť objektívna. Podľa názoru správneho orgánu je podstatné, že účastník konania nevydal doklad o poskytnutí služby. Žalovaný orgán naďalej trvá na tom, že poskytovateľ služby je povinný vydať doklad o poskytovaní služby bezprostredne po zakúpení služby spolu s výdavkom. Časové otáľanie, resp. vydanie dokladu o poskytnutí služby až po identifikácii inšpektorov SOI žalobcu nezbavuje zodpovednosti za porušenie zákona.

Odvolací orgán sa pri nevykonaní dôkazu výsluch svedka opiera o stanovisko NS SR č.k. 8Sžo/52/2014 zo dňa 22.10.2015, ktorý v ňom uvádza, že: „...i tu platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, z čoho vyplýva, že správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia. Hodnotenie a aj vykonávanie dôkazov patrí do právomoci správneho orgánu. Na druhej strane sa však správny orgán musí zaoberať dôvodmi, pre ktoré nevykoná dôkazné prostriedky navrhované účastníkom konania rovnako aj o vyššie uvedený rozsudok NS SR, zo dňa 01.12.2016, č. 4Sžo/262/2015, ktorý sa zaoberajú problematikou výsluchu svedka v správnom konaní.

Žalovaný ďalej navrhuje, aby súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia a ako hlavný dôvod pre odklad vykonateľnosti uvádza hrozbu exekúcie a v prípade výkonu napadnutého rozhodnutia by mohla byť ohrozená existencia žalobcu ako podnikateľského subjektu. Uložená pokuta je pre žalobcu neprimerane vysoká a jej zaplatenie pred preskúmaním zákonnosti rozhodnutia spôsobí žalobcovi závažnú ujmu na jeho majetku.

Čo sa týka návrhu žalobcu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, k tomu žalovaný uvádza, že predmetnú otázku ponecháva výlučne na rozhodnutí súdu, ktorý rozhodne po posúdení, či vznikol zákonný dôvod pre priznanie odkladného účinku podľa ust. § 185 písm. a), b) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v platnom znení. Žalovaný k výške pokuty len dodáva, že táto je primeraná skutkovým zisteniam, bola uložená v súlade s rozhodovacou praxou správnych orgánov rovnakej veci a zároveň naplňuje represívno-výchovnú funkciu. Jej výška bola správnymi orgánmi v oboch rozhodnutiach riadne súlade so zákonnými kritériami pre jej určenie, odôvodnená.“

13. Žalobca v reakcii na výzvu súdu podľa § 106 ods. 1, posledná veta SSP v písomnom vyjadrení z 23.02.2017 uviedol nasledovnú argumentáciu:

„Žalobca nesúhlasí s vyjadrením žalovaného v tejto časti, hlavne s vyjadrením, že :"... Žalovaný orgán trvá na tom, že v predmetnom prípade postupoval v zmysle a medziach zákona. Žalovaný neuprel žiadne procesné právo žalobcovi, nakoľko žalobca mal možnosť podať vysvetlivku k skutkovému stavu zaznamenaný y inšpekčnom zázname, rovnako aj vyjadriť sa k oznámeniu o začatí správneho konania, čo aj urobil dňa 13.05.2016. Účastník konania rovnako podal odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 27.05.2016. K ďalším tvrdeniam žalovaný uvádza, že podľa § 195 písm. c/ Správneho Súdneho poriadku správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie. Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravidla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala. Podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky. Podľa § 21 ods. 2 Správneho poriadku na ústne pojednávanie správny orgán prizve všetkých účastníkov konania a požiada ich, aby ústnom pojednávaní uplatnili svoje pripomienky a námietky. Osobitné zákony ustanovia, v ktorých prípadoch sa na neskôr uplatnené pripomienky a námietky neprihliada; na túto skutočnosť musia byť účastníci konania výslovne upozornení....", ani s poukazovaním žalovaného na uvedené a citované rozsudky Najvyššieho súdu SR a obzvlášť nemôže súhlasiť s odolávaním sa na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 134/2014-19, nakoľko uvedené prípady nie sú rovnaké, ako prípad žalobcu. Napr. rozsudkom NS SR č.6Sžo/33/2014, zo dňa 29.04.2015, rozsudkom NS SR č. 2Sžp/10/2001 zo dňa 16.11.2011, rozsudkom NS SR č.8Sžo/52/2014 zo dňa 22.10.2015 boli posudzované úplne iné prípady, ako je prípad žalobcu. Vo všetkých uvedených prípadoch boli posudzované prípady, keď išlo len o právne posúdenie veci. Napr. z rozsudku NS SR č.6Sžo/33/2014 zo dňa 29.04.2015 je zrejmé, že v tomto prípade išlo len o posudzovanie zákonnosti a správnosti spotrebiteľských zmlúv, ktoré už boli uzatvorené a predmetom sporu bolo či dochádzalo ku nekalej obchodnej praktike alebo nie. V tomto prípade nebolo predmetom samotné dokazovanie deliktu v konfrontácii so zamestnancami kontrolovaného účastníka konania v prvotnom štádiu anonymného dokazovania deliktu žalovaným, ako to bolo u žalobcu. Išlo len o právne posúdenie veci, tak ako je aj v tomto rozsudku uvedené. Obdobne je to aj v rozsudku NS SR č. 2Sžp/10/2001 zo dňa 16.11.2011, keď v posudzovanom prípade nebol ani jednou zo strán žalovaný a tak isto išlo ten o právne posúdenie veci bez priamej konfrontácie a zisťovania deliktu v prvotnom štádiu anonymného dokazovania deliktu žalovaným. Podobne aj v prípade nálezu ÚS II. Č.134/2014, keď išlo len o právne posúdenie veci a žalobca až v poslednom štádiu poukazyval na absenciu ústneho pojednávania. Z uvedeného je zrejmé, že poukazovanie žalovaného na uvedené rozhodnutia je v tomto prípade irelevantné.

Aj v rozsudku NS SR č. 2Sžp/10/2001, zo dňa 16.11.2011 je uvedené, že :"...V konaní, v ktorom sa majú riešiť iba právne otázky, postačuje preskúmanie na základe spisovej dokumentácie, a pre spor z nich vyplývajúci sa javia byť výhodnejšie skôr písomné vyjadrenia ako ústne prednesy. V predmetnom konaní krajský súd na základe predloženej spisovej dokumentácie skúmal právnu otázku správnosti aplikácie ustanovení § 62 Správneho poriadku na konkrétnu vec, a preto aj v tomto konaní možno postupovať podľa záverov ESLP vyjadrených v rozhodnutí Varela Assalino proti Portugalsku. ESLP

navyššie zdôraznil, že v určitých záležitostiach je legitímne, keď vnútroštátne orgány berú do úvahy požiadavky efektivity a hospodárnosti konania (rozsudok Schuler-Zraggen proti Švajčiarsku z 24. júna 1993, séria A č. 263. s. 19, § 58)..."

Avšak z povahy veci žalobcu je zrejmé, že v jeho prípade nešlo len o riešenie právnych otázok, ktorých len riešenie by neoprávňovalo žalovaného nariadiť ústne pojednávanie, ale v jeho prípade išlo o závažne porušenie procesných práv žalobcu a procesných povinností žalovaného, ktoré žalobca rozporoval a spochybnil už od počiatku zisťovania a dokazovania deliktu, za ktorý bol žalobca postihovaný. Žalobca výslovne už prvom štádiu správneho konania požadoval ústne pojednávanie, čo uznal aj žalovaný. Žalobca žiadal dôkladne a objektívne objasnenie veci požadovaním výsluchu a konfrontácie pracovníkov žalovaného s jeho zamestnancom za účelom preskúmania pravdivosti tvrdenia inšpektorov žalovaného, a tak isto aj tvrdenia zamestnanca žalobcu.

Žalobca poukazoval vo všetkých svojich písomných vyjadreniach, že žalovaný vypočul svedka - menovaného taxikára, jeho výpoveď použil v rozhodnutí, avšak žalovaný žalobcovi v správnom konaní toho istého svedka vypočuť neumožnil. Aj keď je na správnom orgáne, ktorý dôkaz použije pre rozhodnutie a ktorý nepoužije, avšak je jeho povinnosťou aj zdôvodniť, z akých dôvodov navrhovaný dôkaz nevykonal, resp. v prípade, že takýto dôkaz použije žalovaný v rozhodnutí, odmietnutie práva byť prítomný pri výsluchu svedka sa javí ako závažné porušenie práva na obhajobu a riadny proces.

V tomto prípade bola porušená aj zásada rovnosti zbrani, keď žalovaný vypočul menovaného zamestnanca, jeho vyjadrenie použil žalovaný v rozhodnutí (2. strana 4. odsek prvostupňového rozhodnutia) a žalobca túto možnosť nedostal, resp. bola mu žalovaným upretá.

Žalovaný zavádza, keď sa odvoláva na uvedené rozhodnutia, pričom je zrejmé, že nejde o identické, ani podobné prípady ako je prípad žalobcov.

Je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že žalovaný poukazuje len rozsudky NS SR a uznesenie ÚS SR, ktoré majú byť len v prospech žalovaného, avšak žalobca poukazuje, rovnako ako v žalobe, že povinnosť nariadiť ústne pojednávanie vo veci už pred vydaním prvostupňového rozhodnutia určil Ústavný súd SR práve žalovanému v uznesení č. 231/2010. Žalovaný toto uznesenie vo svojom vyjadrení neuvádza, pričom sa týka výslovne jeho a v rovnakých prípadoch, ako je prípad žalobcu. Žalovaný sa neriadí rozhodovacou praxou Ústavného súdu SR a jeho právnym názorom.

V zmysle čl. 154c, ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Žalovaný sa odvoláva len na vnútroštátny poriadok ohľadom nenariadenia ústneho pojednávania, pričom neberie ohľad na práva žalobcu dané mu vyšším právnym predpisom, ako je správny poriadok, nesprávne si vykladá judikatúru uvedenú vo svojom vyjadrení k žalobe.

Nenariadenie ústneho pojednávania žalobca podrobne opísal v žalobných námietkach a trvá na nich. Na dôvažok žalobca poukazuje na skutočnosť, že žalovaný správnu úvahu o nariadení ústneho pojednávania len využíva v neprospech žalobcu.

Z povahy trestania v správnom konaní, ktoré v zmysle čl. 6 Dohovoru má povahu trestného stíhania je zrejmé, že aj postup žalovaného musí byť vykonaný spôsobom, ako v trestnom stíhaní. Obzvlášť, keď v tomto prípade je žalovaný vyšetrovateľom, žalobcom a sudcom v jednej osobe, tak je namieste námietka, aby vec bola dostatočne a objektívne objasnená na ústnom pojednávaní, čo odporúča aj Odporúčanie výboru ministrov č. R 91/1/.

Za neopodstatnené, nesprávne pochopené považuje žalobca aj vyjadrenie žalovaného, že: "...V rozsudku, č. 8 Sžo/52/2014 zo dňa 22.10.2015 NS SR uviedol: „Pokiaľ ide o otázku nevykonania dôkazu a vyjadrenia sa k podkladom rozhodnutia zastáva odvolací súd názor, že vypočutie zamestnanca žalobcu by nemalo na objasnenie iného správneho deliktu žalobcom vplyv. Výsluch svedka by len zbytočne predĺžil konanie a nemal by žiaden vplyv na zistené skutočnosti. Správny orgán bol jednak povinný a aj oprávnený v každej fáze - správneho konania zvažovať: ktoré dôkazy je potrebné vykonať: či je potrebné doterajší stav dokazovania doplniť a súčasne je povinný posudzovať dôvodnosť návrhov na doplnenia dokazovania. Taktiež piati i zásada voľného hodnotenia dôkazov, z čoho vyplýva, že správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia. Hodnotenie a aj vykonávanie dôkazov

patri do právomoci správneho orgánu. Na druhej strane sa však správny orgán musí zaoberať dôvodmi, pre ktoré nevykonal dôkazné prostriedky navrhované účastníkom konania. V konečnom dôsledku správny orgán uviedol dôvody, prečo nevykonal navrhovaný dôkaz - výsluch svedka. V tomto prípade bol už správny delikt dokonaný v okamihu, keď bola zákazníkovi vygenerovaná cena nezodpovedajúca cenníku, a teda výpoveď svedka - bowlera by už neprispela k objasneniu veci. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd nepovažoval túto námietku za relevantnú...", nakoľko je z tohto rozsudku NS SR zrejmé, že: "...Hodnotenie a aj vykonávanie dôkazov patri do právomoci správneho orgánu. Na druhej strane sa však správny orgán musí zaoberať dôvodmi, pre ktoré nevykonal dôkazné prostriedky navrhované účastníkom konania. V konečnom dôsledku správny orgán uviedol dôvody, prečo nevykonal navrhovaný dôkaz - výsluch svedka. V tomto prípade bol už správny delikt dokonaný v okamihu, keď bola zákazníkovi vygenerovaná cena nezodpovedajúca cenníku, a teda výpoveď svedka - bowlera by už neprispela k objasneniu veci...", to znamená, že z rozsudku je zrejmé, že správny orgán sa musí zaoberať dôvodmi, pre ktoré nevykonal dôkazné prostriedky navrhované účastníkom konania, pričom táto povinnosť v rozhodnutí žalovaného absentuje. Žalovaný len opakovane a formálne poukazuje na možnosti, ktoré mu umožňuje správny poriadok v § 21, pričom relevantne neodôvodnil, z akých dôvodov nepotreboval vykonať žalobcom navrhované dôkazy. Podľa názoru žalobcu, len formálne odmietnutie navrhovaných dôkazov s tvrdením, že to nie je potrebné, je nepostačujúce, nakoľko žalovaný bezbreho verí len svojim inšpektorom a pritom neodôvodnil prečo neverí žalobcovi a jeho zamestnancovi.

Obdobne je to aj s vyjadrením žalovaného, že: "..., NS SR vo svojom najnovšom rozsudku č. 4Sžo/262/2015 zo dňa 01.12.2016 taktiež uviedol, pokiaľ išlo o úvahu krajského súdu, že došlo k závažnej procesnej chybe, keď správny orgán so žalobcom neprejednal priestupok na ústnom pojednávaní, čoho následkom malo byť odňatie práva žalobcovi na spravodlivý proces pred orgánom verejnej správy v zmysle čl. 46 Ústavy SR, s týmto sa odvolací súd nestotožnil. NS SR uvádza, že správny orgán sa má riadiť správnym poriadkom, teda nariadiť ústne prejednávanie len v prípade, ak tak ustanovuje osobitný predpis alebo v prípade, ak to vyžaduje povaha veci. ...", nakoľko ide o úplne iný prípad, ako je žalobcov, keď predmetný účastník konania nenamietal to, čo namietal žalobca v tomto konaní a počas tohto procesu, a ani žalovaný riadne a relevantne nezdôvodnil a nerozviezol povahu veci, aby naplnil vyššie uvedený citovaný názor NS SR č. v rozsudku č. 4Sžo/262/2015 zo dňa 01.12.2016. Slovné spojenie „alebo v prípade, ak to vyžaduje povaha veci" podľa názoru žalobcu dáva priam povinnosť žalovanému zdôvodniť povahu veci, ktorá je predmetom konania, tak dôsledne, aby neboli pochybnosti o skutočnosti, že ústne prejednať vec nie je potrebné. Pričom podľa názoru žalobcu nepostačuje len formálne odvolávanie sa na správny poriadok a na len možnosť nariadiť ústne pojednávanie, ak to povaha veci vyžaduje bez toho, aby povaha veci aj riadne nezdôvodnil.

Žalobca poukazuje na skutočnosť, že námietky týkajúce sa nedostatočného a neobjektívneho zistenia, zadokumentovania a objasnenia veci sú podrobne opísané v žalobe.

Žalobca dodáva, že žalovaný opakovane sa uspokojuje len s formálnym citovaním právnych predpisov a opakovane ten konštatuje, že stav bol zistený dostatočne, objektívne a tak isto, že vec bola dôsledne objasnená, pričom k týmto svojim tvrdeniam opakovane neprekázal ani jeden z relevantných dôkazov.

Žalovaný sa opakovane spolieha len na svoje tvrdenia a tvrdenia jeho inšpektorov a za dôkladné objasnenie veci považuje len písomné vyjadrenia, avšak opomína skutočnosti, že práve v týchto vyjadreniach žalobca opakovane poukazuje na porušovanie jeho práv byť vypočutý a na porušovanie procesných povinností žalovaného.

Žalovaný sa opakovane spolieha len na tvrdenie jeho inšpektorov v inšpekčnom zázname, ktoré žalobca spochybňoval už od samého počiatku aj počas celého správneho konania a následne aj v odvolacom konaní.

Žalobca poukazuje na skutočnosť, že v jeho prípade nejde o účelové spochybňovanie záverov inšpektorov SOI, nakoľko účelovosť by bola daná len v tom prípade, keby ku stavu, ako ho opisuje žalobca, nedošlo. Žalobca nemá dôvod tvrdiť niečo, o čom nie je presvedčený, že to nemôže byť pravda, naopak, žalobca v konaní inšpektorov videl prvky svojvôle, dokazovanie a ich vystupovanie nebolo v súlade s ich povinnosťami zisťovať a zadokumentovať stav objektívne a takto ho aj riadne, dostatočne a nespochybniteľne zadokumentovať.

Žalovaný len jednostranne verí svojim inšpektorom, pričom nezdôvodnil, z akých dôvodov neuveril žalobcovi a ani nevykonal konfrontáciu k prevereniu si tých skutočností, ktoré žalobca namietal už počas samotnej kontroly ako aj v správnom a odvolacom konaní.

Vyjadrenie žalovaného v závere vyjadrenia, "... Námietky žalobcu považujeme za nedôvodné, nemajú právnu oporu v zákone a sú právne irelevantné..." len utvrdzuje žalobcu, že rovnako žalovaný postupuje aj pri zisťovaní a dokumentovaní skutkového stavu, keď sa len formálne odvoláva na skutočnosť, že jeho aparát vykonáva kontroly dokonale, objektívne a spoľahlivo, a že žalobca sa len snaží tento výkon kontroly účelovo spochybňovať.

V prípade žalobcu ide o prípad, keď žalobca už pri samotnej kontrole, počas nej, vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania, v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu namietal, rozporoval a spochybňoval zistený a zisťovaný stav inšpektormi žalovaného, ako aj postup žalovaného, pričom žalovaný len opakuje, že stav bol zistený spoľahlivo a dostatočne a že vec týmto bola dostatočne objasnená.

Žalobca tu kladie otázku, aký prípad musí nastať, aby správny orgán akým je žalovaný, považoval za vhodný na ústne prejednanie veci, keď nie prípad akým je žalobcov. Žalovaný len opakovane uvádza, že je len na ňom, ktoré dôkazy preskúma, ktoré nepreskúma, čo on považuje za vhodné to použije, čo nepovažuje za vhodné to nepoužije, neberie ohľad na účastníka konania na zachovanie jeho právom chránených práv a záujmov, Nedokumentuje stav aj v prospech účastníka konania. Podľa názoru žalobcu žalovaný vykonal pár ústnych pojednávaní. Pričom z povahy kontrol žalovaného je zrejmé, že často dochádza ku stavom, ktorý nemusí súhlasiť len s tvrdením pracovníkov žalovaného v inšpekčných záznamoch, ktoré nie sú vo väčšine prípadov ani prerokované s kontrolovanými osobami. Celé konanie prebieha len písomne, a v prípade namietania správnosti postupu pri dokazovaní deliktu sa žalovaný len formálne odvoláva na § 21 správneho poriadku bez toho, aby aj zdôvodnil povahu veci a dôvody z akých, okrem len citovania uvedeného právneho predpisu, ústne pojednanie nevykoná, resp. nenariadi.

Žalovaný považuje za dostatočné objasnenie veci len písomné vyjadrenia žalobcu a následne tieto vyjadrenia len formálne žalovaným zamietajúce a považované za subjektívne a účelové.

Podľa názoru žalobcu, pod pojmom dôkladne a objektívne objasnenie veci, hlavne v prípadoch, ak obvinený zo správneho deliktu popiera od počiatku zisťovania, ako aj v priebehu vyšetrovania a procesu trestania zisťovanie a zadokumentovanie skutkového stavu a nesprávny procesný postup žalovaného, je potrebné chápať, že vec je potrebné prejednať, prerokovať, vykonať dôkazy za úzkej súčinnosti s účastníkom konania, pričom úzka súčinnosť v tomto prípade je ústne prejednanie veci, potrebná konfrontácia inšpektorov s osobami prítomnými pri kontrole (z povahy veci a jej priebehu je to priam nevyhnutné), prerokovanie a preskúmanie dôveryhodnosti obvineného, jeho zamestnanca a aj samotných inšpektorov žalovaného.

Žalobca aj naďalej trvá na porušení jeho práv byť vypočutý a na porušení práva na spravodlivý proces.

Žalobca trvá na svojej námietke uvedenej v žalobe, nevedenie spisu riadnym spôsobom je zdokumentované v žalobe nežurnalizovanými číslami rozhodnutí. Posúdenie zákonnosti rozhodnutia v tejto časti ponechávame na rozhodnutí súdu.

Žalovaný uvádza, že: "... v inšpekčnom zázname z kontroly je zadokumentovaný čas, kedy kontrola prebiehala, t. j. od 17.30 hod. do 19.50 hod. a z popisu skutkového stavu uvedeného v inšpekčnom zázname jednoznačne vyplýva, že žiaden doklad o kúpe (ani vo forme náhradného dokladu - paragónu) nebol vydaný pri uskutočnenom kontrolnom nákupe tak, aby bol k dispozícii spotrebiteľovi bezprostredne po úhrade kúpnej ceny výrobku a vydaní výdavku. Žalovaný správny orgán zastáva názor, že inšpektori SOI nemôžu čakať na poskytovateľa služby, kým si spomenie na povinnosť vydania dokladu o poskytnutí služby, nakoľko z 16 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa pre poskytovateľa služby vyplýva zákonná povinnosť vydania dokladu o poskytnutí služby..." a ďalej žalovaný poukazuje, že: "... O správnosti našich záverov, týkajúcej sa výrokových častí správnych rozhodnutí svedčí aj rozsiahla judikatúra krajských súdov a Najvyššieho súdu SR, o ktorú sa v našej rozhodovacej praxi pri vyhotovovaní výrokových častí správnych rozhodnutí opierame a to napríklad: (rozsudok NS SR č 2Sžo/58/2014, rozsudok NS SR č. 4Sžo/64/2014, rozsudok NS SR č 6 Sžo/33/2014 a iné.) Konkrétne v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č 24S/253/2013 v nadväznosti na rozsudok NS SR č 2Sžo/58/2014 sa uvádza..."

Žalobca nesúhlasí s vyjadrením žalovaného v tejto časti, nakoľko je postihovaný za spáchanie deliktu - nevydanie dokladu o kúpe a pre toto dokázanie bez presného určenia času vykonávania kontrolného nákupu a následne ďalších povinností žalobcu je nevyhnutné zaznamenať skutkový stav tak, aby bol

nespochybniteľný a určitý. Tieto náležitosti absentujú vo výroku rozhodnutia a vzhľadom ku skutočnosti, že v danom prípade je potrebné určiť žalobcovi presne, čoho a kedy sa dopustil je pre žalobcu výrok rozhodnutia neurčitý a nepreskúmateľný. Čas kontroly, na ktorý sa žalovaný odvoláva je časom celého priebehu kontroly, to znamená času od objednania taxislužby, času prebiehajúcej cesty taxikom, času vykonávania úkonu platenia a vydávania dokladu okúpe produktu, komunikáciu s taxikárom po preukázaní sa inšpektormi služobnými preukazmi, odchod inšpektorov na miesto spisovania inšpekčného záznamu, času písania inšpekčného záznamu, cesty na opätovné spojenie sa s taxikárom, prečítanie inšpekčného záznamu a času samotného ukončenia kontroly. Z uvedeného je zrejmé, že čas kontroly uvedený v rozhodnutí nebol časom dokázania deliktu, ale len v tomto časovom úseku mal byť spáchaný správny delikt, teda čas dokázania spáchanie deliktu nie je určitý a jednoznačný, najmä ak menovaný zamestnanec už pri kontrole tvrdil, že mu nebol poskytnutý dostatočný čas na vydanie dokladu o kúpe, lebo inšpektori sa značne ponáhľali. Už z tohto vyjadrenia je možné dedukovať určité navádzanie inšpektorov na nevydanie dokladu o kúpe produktu svojim konaním, bez poskytnutia dostatočného časového priestoru na jeho vydanie.

Odvolávanie sa žalovaného na rozsudky NS SR považuje žalobca za nedostatočné, nakoľko sa jedná o iné prípady ako u žalobcu. V uvedených príkladoch išlo o kontroly, pri ktorých neboli vykonávané kontrolné nákupy, kontroly prebiehali len dokumentačné, to znamená, že porušenie právnych predpisov pri týchto kontrolách bolo zistené v čase kontroly, avšak v prípade žalobcu išlo o konkrétny správny delikt spáchaný v konkrétnom čase (aj keď samozrejme, v čase kontroly) na konkrétnom mieste. V uvedených príkladoch žalovaný zisťoval stav počas celého času kontroly, pričom v prípade žalobcu protiprávny stav mal byť zistený len v určitom úseku času kontroly.

Z uvedeného je zrejmé, že neuvedenie presného času vo výroku rozhodnutia ani v jeho odôvodnení je pre zákonnosť rozhodnutia dôležitá.

Žalobca nesúhlasí s vyjadrením žalovaného v tejto časti, najmä ak žalovaný uvádza, že: "... Žalovaný zastáva názor, že v správnom konaní a pri vydávaní rozhodnutia postupoval v súlade so zásadami správneho konania. Pri zisťovaní podkladov pre rozhodnutie sa správny orgán spravidla obmedzí na posúdenie predložených podkladov a ich podradenie pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy. Skutkový stav bol vykonanou kontrolou SOI spoľahlivo zistený. Použitá argumentácia žalobcu nevyvráti správnym konaním spoľahlivo zistené porušenie ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa. Trváme na tom, že žalobca v rozsahu svojej žaloby neuviedol žiadne skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali zistený skutkový stav. Domnievame sa, že uvádzaná argumentácia ho nezbavuje zodpovednosti za zistené protiprávne konanie, nakoľko za plnenie povinnosti stanovených príslušnou právnou úpravou zodpovedá objektívne, teda bez ohľadu na zavinenie (úmysel, nedbanlivosť) ako aj bez ohľadu na iné okolnosti, za ktorých k ich porušeniu došlo. Žalovaný má za to, že všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie boli v rozhodnutí presne vymedzené a zároveň boli odôvodnené..."

Žalobca v žalobe, aj v tomto vyjadrení poukazuje na skutočnosť, že žalovaný zaradil všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie len pojmom "po preskúmaní všetkých podkladov" bez bližšej špecifikácie. Ďalšie vyjadrenie ohľadom, "... že všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie boli v rozhodnutí presne vymedzené a zároveň boli odôvodnené," je pre žalobcu neurčité a pre žalobcu nie je podstatné, že sa môže so spisom oboznámiť, ale podstatné pre neho je, z akých relevantných dôkazných prostriedkov mali byť vykonané dôkazy a z akých dôvodov niektoré dôkazné prostriedky, resp. dôkazy a podklady pre rozhodnutie nepoužil. Aj z uvedeného dôvodu je námietka žalobcu o nevedení spisu riadnym spôsobom relevantná. Žalovanému opakovane postačuje len konštatovanie, že koná správne, čo potvrdzuje svojim ďalším len formálnym konštatovaním, že uvádzaná argumentácia ho nezbavuje zodpovednosti za zistené protiprávne konanie, nakoľko za plnenie povinnosti stanovených príslušnou právnou úpravou zodpovedá objektívne. pričom toto vyjadrenie nemá súvis s námietkou žalobcu na absenciu potrebných náležitostí rozhodnutia. To len žalovaný opakovane poukazuje, že preňho je dôležité len zistenie, že k porušeniu zákona malo dôjsť, pričom jednostranne a v každej odvolacej námietke zamietá akékoľvek aj len náznaky spochybnenia stavu okolo spôsobu zisťovania a dokazovania správneho deliktu žalobcom.

Žalobca jasne, zreteľne a určito poukazoval celým procesom na porušovanie práv žalobcu, jasne a zreteľne navrhoval dôkazy spočívajúce vo vylúčení menovaných osôb, to znamená, že konštatovanie žalovaného o nepredložení jediného dôkazu, resp. neuvedení takých skutočností, ktoré by mali vplyv na prehodnotenie porušenia zákona je absolútne zavádzajúce a irelevantné. Naopak, práve žalovaný znemožnil žalobcovi vykonať dôkazy na preukázanie jeho tvrdení, žalovaný opakovane tieto návrhy na

vykonanie dôkazov len formálne bez relevantného odôvodnenie zamietal len s tvrdením, že to nie je potrebné, nakoľko považuje stav za dostatočne a objektívne zistený.

Žalobca potom nemá inú možnosť len podať žalobu za účelom preskúmania súdom, či žalovaný pri dokazovaní správneho deliktu v správnom konaní a pri postihovaní žalobcu postupoval zákonným spôsobom a v súlade s dodržiavaním základných práv žalobcu a povinnosti žalovaného.

Žalobca nesúhlasí s vyjadrením žalovaného v tejto časti, hlavne s vyjadrením, že: "... Z hľadiska nadradeného postavenia správneho orgánu v procese získavania podkladov rozhodnutia a o tom, ktoré dôkazy budú vykonané a akým spôsobom, patrí do výlučnej právomoci tohto orgánu. Podľa názoru žalovaného pre účely spoľahlivého zaznamenania skutkového stavu postačuje dôkladný opis povinnosti, ktorá bola porušená uvedením presného časového rozpätia začiatku výkonu kontroly a ukončenia výkonu kontroly inšpektorov SOI. K žalobcom požadovanému „vedeniu času platenia, resp. uvedeniu časového rozsahu pre vodiča, ktorý mu dal inšpektor SOI na vydanie dokladu o kúpe a čas preukázania sa služobnými preukazmi" žalovaný to nepovažuje za potrebné uvádzať" v inšpekčnom zázname. Inšpekčný záznam z vykonanej kontroly je podľa názoru žalovaného stručný, jasný, pričom skutkový stav je spoľahlivo zaznamenaný a jednoznačne z neho vyplýva porušenie zákonom stanovenej povinnosti zo strany žalobcu. Inšpekčný záznam je dostačujúcim podkladom pre vydanie rozhodnutia. Je záznamom z kontroly, informuje o výsledku kontroly. Súčasťou inšpekčného záznamu je vyjadrenie zodpovednej osoby, ktorá svojim podpisom potvrdzuje správnosť inšpekčných záznamov. Žalovaný orgán má za to, že inšpekčný záznam ako dôkaz bol riadne vykonaný a je postačujúci na preukázanie tých skutočností, ktoré sú pre posúdenie veci relevantné. Čas vykonania kontroly uvedený v inšpekčnom zázname od 17:30 hod. do 19:50 hod. je podľa žalovaného postačujúci, nakoľko i judikatúra SR potvrdzuje čas vykonania kontroly ako dátum vykonania kontroly. Žalovaný uvádza, že pre účely správneho konania je dôležitá skutočnosť: ktorou je, že žiaden doklad o kúpe (ani vo forme náhradného dokladu - paragónu) nebol vydaný pri uskutočnenom kontrolnom nákupe tak, aby bol k dispozícii spotrebiteľovi bezprostredne po úhrade kúpnej ceny a vydaní výdavku..."

A ďalej nesúhlasíme ani s vyjadrením, že "... Skutkový stav zistený vykonanou kontrolou SOI je nesporný a výsluch navrhovaného svedka by neprinesol nové skutočnosti. Vypočutie svedka v uvedenej veci by nespĺnilo svoj účel, keďže z povahy prešetrovaného prípadu vyplýva jednoznačné porušenie zákonnej povinnosti. Pričom je potrebné poznamenať aj to, že správne konanie je prevažne administratívneho charakteru a doplnenie dokazovania o výsluch svedkov zamestnanca účastníka konania) by bolo neúčelné, nakoľko sa jedná o zamestnanca účastníka konania, ktorý má s účastníkom konania pracovno-právny vzťah, a teda by jeho výpoveď" nemusela byť objektívna. Podľa názoru správneho orgánu je podstatné, že účastník konania nevydal doklad o poskytnutí služby. Žalovaný orgán naďalej trvá na tom, že poskytovateľ služby je povinný vydať doklad o poskytnutí služby bezprostredne po zakúpení služby spolu s výdavkom. Časové otáľanie, resp. vydanie dokladu o poskytnutí služby až po identifikácii inšpektorov SOI žalobcu nezbavuje zodpovednosti za porušenie zákona..." nakoľko aj žalovaný uvádza, že inšpekčný záznam je len podkladom pre rozhodnutie, avšak podľa názoru žalobcu nie relevantným a dostačujúcim, pokiaľ tento inšpekčný záznam nie je aj v konaní riadne vykonaný. V opačnom prípade ide len o tvrdenie inšpektorov, ktoré je uvedené na nosiči, ktorým je papier.

Žalovaný uvádza, že „... má za to, že inšpekčný záznam ako dôkaz bol riadne vykonaný a je postačujúci na preukázanie tých skutočností, ktoré sú pre posúdenie veci relevantné...". Žalobca tu poukazuje, že žalovaný neuviedol, akým spôsobom mal byť inšpekčný záznam, ako dôkaz, vykonaný. Žalovaný sa zrejme len domnieva, že vykonaním dôkazu je postačujúce len jeho citovanie do rozhodnutia, pričom žalobca poukazuje na nezákonnosť tohto dôkazu, nakoľko inšpekčný záznam nebol riadne vykonaný, dokonca v konaní ani prečítaný žalobcovi.

Žalovaný uvádza, že v inšpekčnom zázname z kontroly je zadokumentovaný čas, kedy kontrola prebiehala, t. j. od 17.30 hod. do 19.50 hod. a z popisu skutkového stavu uvedeného v inšpekčnom zázname jednoznačne vyplýva, že žiaden doklad o kúpe (ani vo forme náhradného dokladu - paragónu) nebol vydaný pri uskutočnenom kontrolnom nákupe tak, aby bol k dispozícii spotrebiteľovi bezprostredne po úhrade kúpnej ceny výrobku a vydaní výdavku. Žalovaný správny orgán zastáva názor, že inšpektori SOI nemôžu čakať" na poskytovateľa služby, kým si spomenie na povinnosť vydania dokladu o poskytnutí služby, nakoľko z 16 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa pre poskytovateľa služby vyplýva zákonná povinnosť vydania dokladu o poskytnutí služby..." a ďalej žalovaný poukazuje,

že : "... O správnosti našich záverov, týkajúcej sa výrokových časti správnych rozhodnutí svedčí aj rozsiahla judikatúra krajských súdov a Najvyššieho súdu SR, o ktorú sa v našej rozhodovacej praxi pri vyhotovovaní výrokových časti správnych rozhodnutí opierame a to napríklad: (rozsudok NS SR č 2Sžo/58/2014, rozsudok NS SR 4Sžo/64/2014, rozsudok NS SR č 6 Sžo/33/2014 a iné.) Konkrétne v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č 24S/253/2013 v nadväznosti na rozsudok NS SR č 2Sžo/58/2014 sa uvádza..."

Žalobca nesúhlasí s vyjadrením žalovaného v tejto časti, nakoľko je postihovaný za spáchanie deliktu - nevydanie dokladu o kúpe a pre toto dokázanie bez presného určenia času vykonávania kontrolného nákupu a následne ďalších povinností žalobcu je nevyhnutné zaznamenať skutkový stav tak, aby bol nespochybniteľný a určitý. Tieto náležitosti absentujú vo výroku rozhodnutia a vzhľadom ku skutočnosti, že v danom prípade je potrebné určiť žalobcovi presne, čoho a kedy sa dopustil je pre žalobcu výrok rozhodnutia neurčitý a nepreskúmateľný. Čas kontroly, na ktorý sa žalovaný odvoláva je časom celého priebehu kontroly, to znamená času od objednania taxislužby, času prebiehajúcej cesty taxikárom, času vykonávania úkonu platenia a vydávania dokladu okúpe produktu, komunikáciu s taxikárom po preukázaní sa inšpektormi služobnými preukazmi, odchod inšpektorov na miesto spísania inšpekčného záznamu, času písania inšpekčného záznamu, cesty na opätovné spojenie sa s taxikárom, prečítanie inšpekčného záznamu a času samotného ukončenia kontroly, Z uvedeného je zrejmé, že čas kontroly uvedený v rozhodnutí nebol časom dokázania deliktu, ale len v tomto časovom úseku mal byť spáchaný správny delikt, teda čas dokázania spáchanie deliktu nie je určitý a jednoznačný, najmä ak menovaný zamestnanec už pri kontrole tvrdil, že mu nebol poskytnutý dostatočný čas na vydanie dokladu o kúpe, lebo inšpektori sa značne ponáhľali. Už z tohto vyjadrenia je možné dedukovať určité navádzanie inšpektorov na nevydanie dokladu o kúpe produktu svojim konaním, bez poskytnutia dostatočného časového priestoru na jeho vydanie.

Odvolávanie sa žalovaného na rozsudky NS SR považuje žalobca za nedostatočné, nakoľko sa jedná o iné prípady ako u žalobcu. V uvedených príkladoch išlo o kontroly, pri ktorých neboli vykonávané kontrolné nákupy, kontroly prebiehali len dokumentačné, to znamená, že porušenie právnych predpisov pri týchto kontrolách bolo zistené v čase kontroly, avšak v prípade žalobcu išlo o konkrétny správny delikt spáchaný v konkrétnom čase (aj keď samozrejme, v čase kontroly) na konkrétnom mieste. V uvedených príkladoch žalovaný zisťoval stav počas celého času kontroly, pričom v prípade žalobcu protiprávny stav mal byť zistený len v určitom úseku času kontroly.

Z uvedeného je zrejmé, že neuvedenie presného času vo výroku rozhodnutia ani v jeho odôvodnení je pre zákonnosť rozhodnutia dôležitá.

Žalobca nesúhlasí s vyjadrením žalovaného v tejto časti, najmä ak žalovaný uvádza, že: "... Žalovaný zastáva názor, že v správnom konaní a pri vydávaní rozhodnutia postupoval v súlade so zásadami správneho konania. Pri zisťovaní podkladov pre rozhodnutie sa správny orgán spravidla obmedzí na posúdenie predložených podkladov a ich podradenie pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy. Skutkový stav bol vykonanou kontrolou SOI spoľahlivo zistený. Použitá argumentácia žalobcu nevyvráti správnym konaním spoľahlivo zistené porušenie ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa. Trváme na tom, že žalobca v rozsahu svojej žaloby neuviedol žiadne skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali zistený skutkový stav. Domnievame sa, že uvádzaná argumentácia ho nezbavuje zodpovednosti za zistené protiprávne konanie, nakoľko za plnenie povinností stanovených príslušnou právnou úpravou zodpovedá objektívne, teda bez ohľadu na zavinenie (úmysel, nedbanlivosť) ako aj bez ohľadu na iné okolnosti, za ktorých k ich porušeniu došlo. Žalovaný má za to, že všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie boli v rozhodnutí presne vymedzené a zároveň boli odôvodnené..."

Žalobca v žalobe, aj v tomto vyjadrení poukazuje na skutočnosť, že žalovaný zaradil všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie len pojmom "po preskúmaní všetkých podkladov" bez bližšej špecifikácie. Ďalšie vyjadrenie ohľadom, "...že všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie boli v rozhodnutí presne vymedzené a zároveň boli odôvodnené..." je pre žalobcu neurčité a pre žalobcu nie je podstatné, že sa môže so spisom oboznámiť, ale podstatné pre neho je, z akých relevantných dôkazných prostriedkov mali byť vykonané dôkazy a z akých dôvodov niektoré dôkazné prostriedky, resp. dôkazy a podklady pre rozhodnutie nepoužil. Aj z uvedeného dôvodu je námietka žalobcu o nevedení spisu riadnym spôsobom relevantná. Žalovanému opakovane postačuje len konštatovanie, že koná správne, čo potvrdzuje svojim ďalším len formálnym konštatovaním, že : "... uvádzaná argumentácia ho nezbavuje zodpovednosti za zistené protiprávne konanie, nakoľko za plnenie

povinnosti stanovených príslušnou právnou úpravou zodpovedá objektívne,...“., pričom toto vyjadrenie nemá súvis s námietkou žalobcu na absenciu potrebných náležitostí rozhodnutia. To len žalovaný opakovane poukazuje, že preňho je dôležité len zistenie, že k porušeniu zákona malo dôjsť, pričom jednostranne a v každej odvolacej námietke zamietá akékoľvek aj len náznaky spochybnenia stavu okolo spôsobu zisťovania a dokazovania správneho deliktu žalobcom.

Žalobca jasne, zreteľne a určito poukazoval celým procesom na porušovanie práv žalobcu, jasne a zreteľne navrhoval dôkazy spočívajúce vo výsluchu menovaných osôb, to znamená, že konštatovanie žalovaného o nepredložení jediného dôkazu, resp. neuvedení takých skutočností, ktoré by mali vplyv na prehodnotenie porušenia zákona je absolútne zavádzajúce a irelevantné. Naopak, práve žalovaný znemožnil žalobcovi vykonať dôkazy na preukázanie jeho tvrdení, žalovaný opakovane tieto návrhy na vykonanie dôkazov len formálne bez relevantného odôvodnenia zamietal len s tvrdením, že to nie je potrebné, nakoľko považuje stav za dostatočne a objektívne zistený.

Žalobca potom nemá inú možnosť len podať žalobu za účelom preskúmania súdom, či žalovaný pri dokazovaní správneho deliktu v správnom konaní a pri postihovaní žalobcu postupoval zákonným spôsobom a v súlade s dodržiavaním základných práv žalobcu a povinnosti žalovaného.

Žalobca nesúhlasí s vyjadrením žalovaného v tejto časti, hlavne s vyjadrením, že:“...Z hľadiska nadradeného postavenia správneho orgánu v procese získavania podkladov rozhodnutia a o tom, ktoré dôkazy budú vykonané a akým spôsobom, patrí do výlučnej právomoci tohto orgánu. Podľa názoru žalovaného pre účely spoľahlivého zaznamenania skutkového stavu postačuje dôkladný opis povinnosti, ktorá bola porušená uvedením presného časového rozpätia začiatku výkonu kontroly a ukončenia výkonu kontroly inšpektorov SOI. K žalobcom požadovanému „vedeniu času platenia, resp. uvedeniu časového rozsahu pre vodiča, ktorý mu dal inšpektor SOI na vydanie dokladu o kúpe a čas preukázania sa služobnými preukazmi“ žalovaný to nepovažuje za potrebné uvádzať“ v inšpekčnom zázname. Inšpekčný záznam z vykonanej kontroly je podľa názoru žalovaného stručný, jasný, pričom skutkový stav je spoľahlivo zaznamenaný a jednoznačne z neho vyplýva porušenie zákonom stanovenej povinnosti zo strany žalobcu. Inšpekčný záznam je dostačujúcim podkladom pre vydanie rozhodnutia. Je záznamom z kontroly, informuje o výsledku kontroly. Súčasťou inšpekčného záznamu je vyjadrenie zodpovednej osoby ktorá svojim podpisom potvrdzuje správnosť inšpekčných záznamov. Žalovaný orgán má za to, že inšpekčný záznam ako dôkaz bol riadne vykonaný a je postačujúci na preukázanie tých skutočností, ktoré sú pre posúdenie veci relevantné. Čas vykonania kontroly uvedený v inšpekčnom zázname od 17:30 hod. do 19:50 hod. je podľa žalovaného postačujúci, nakoľko i judikatúra SR potvrdzuje čas vykonania kontroly ako dátum vykonania kontroly. Žalovaný uvádza, že pre účely správneho konania je dôležitá skutočnosť: ktorou je, že žiaden doklad o kúpe (ani vo forme náhradného dokladu - paragónu) nebol vydaný pri uskutočnenom kontrolnom nákupe tak, aby bol k dispozícii spotrebiteľovi bezprostredne po úhrade kúpnej ceny a vydaní výdavku...”

A ďalej nesúhlasíme ani s vyjadrením, že:“... Skutkový stav zistený vykonanou kontrolou SOI je nesporný a výsluch navrhovaného svedka by neprinesol nové skutočnosti. Vypočutie svedka v uvedenej veci by nespĺnilo svoj účel, keďže z povahy prešetrovaného prípadu vyplýva jednoznačné porušenie zákonnej povinnosti. Pričom je potrebné poznamenať“ aj to, že správne konanie je prevažne administratívneho charakteru a doplnenie dokazovania o výsluch svedkov (zamestnanca účastníka konania) by bolo neúčelné, nakoľko sa jedná o zamestnanca účastníka konania, ktorý má s účastníkom konania pracovno-právny vzťah, a teda by jeho výpoveď“ nemusela byť objektívna. Podľa názoru správneho orgánu je podstatné, že účastník konania nevydal doklad o poskytnutí služby. Žalovaný orgán naďalej trvá na tom, že poskytovateľ služby je povinný vydať doklad o poskytovaní služby bezprostredne po zakúpení služby spolu s výdavkom. Časové otáľanie, resp. vydanie dokladu o poskytnutí služby až po identifikácii inšpektorov SOI žalobcu nezbavuje zodpovednosť za porušenie zákona...” nakoľko aj žalovaný uvádza, že Inšpekčný záznam je len podkladom pre rozhodnutie, avšak podľa názoru žalobcu nie relevantným a dostačujúcim, pokiaľ tento inšpekčný záznam nie je aj v konaní riadne vykonaný. V opačnom prípade ide len o tvrdenie inšpektorov, ktoré je uvedené na nosiči, ktorým je papier. Žalovaný uvádza, že „... má za to, že inšpekčný záznam ako dôkaz bol riadne vykonaný a je postačujúci na preukázanie tých skutočností, ktoré sú pre posúdenie veci relevantné...“. Žalobca tu poukazuje, že žalovaný neuviedol, akým spôsobom mal byť inšpekčný záznam, ako dôkaz, vykonaný. Žalovaný sa zrejme len domnieva, že vykonaním dôkazu je postačujúce len jeho citovanie do rozhodnutia, pričom žalobca poukazuje na nezákonnosť tohto dôkazu, nakoľko inšpekčný záznam nebol riadne vykonaný, dokonca nebol v konaní ani prečítaný žalobcovi.

Žalovaný opakovane uvádza aj v tejto časti námietok tvrdenia nesúvisiace s touto námietkou, a to: "... Podľa názoru správneho orgánu je podstatné, že účastník konania nevydal doklad o poskytnutí služby. Žalovaný orgán naďalej trvá na tom, že poskytovateľ služby je povinný vydať doklad o poskytovaní služby bezprostredne po zakúpení služby spolu s výdavkom. Časové otáľanie, resp. vydanie dokladu o poskytnutí služby až po identifikácii inšpektorov SOI žalobcu nezabavuje zodpovednosti za porušenie zákona...", pričom žalobca poukazoval na nevykonanie dôkazu inšpekčného záznamu a nie na to, či bol alebo nebol vydaný doklad o kúpe. Aj z uvedeného je zrejmé, že žalovaný sa usiluje len o preukázanie tvrdení jeho aparátu, ktoré sú uvedené na papieroch, pričom opakovane odmieta navrhované dôkazy žalobcu len konštatovaním, že žalobca zodpovedá za správny delikt, ktorý žalovaný mal zistiť.

Vyjadrenie žalovaného "...Pričom je potrebné poznamenať aj to, že správne konanie je prevažne administratívneho charakteru a doplnenie dokazovania o výsluch svedkov (zamestnanca účastníka konania) by bolo neúčelné, nakoľko sa jedná o zamestnanca účastníka konania, ktorý má s účastníkom konania pracovno-právny vzťah, a teda by jeho výpoveď nemusela byť objektívna...", považuje žalobca za výslovne podozrievanie žalobcu z ovplyvňovania svedka, bez preukázania tohto dôvodu, pričom žalovaný si musí byť vedomý toho, ako sa pri výsluchu postupuje a ako má svedok vypovedať. Domnienky a pochybnosti žalovaného ohľadom ovplyvňovania svedka s cieľom ovplyvniť objektivitu jeho výpovede nie sú na mieste, nakoľko domnienky a pochybnosť na strane žalovaného sú neprípustné. Obzvlášť keď správne konanie vedie žalovaný, Poukázať len na citovanie právneho predpisu, že správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, bez ďalšieho považuje žalobca len za formálne odmietnutie povinnosti žalovaného preukázať jeho tvrdenia, ktoré sú uvedené len na nosiči informácií.

Žalobca spochybňoval tvrdenia uvedené v Inšpekčnom zázname, tak je pre žalobcu nejasné a nezrozumiteľné konanie žalovaného, akým spôsobom sa vysporiadal s dôveryhodnosťou tvrdení Inšpektorov a dôveryhodnosťou tvrdení žalobcu a jeho zamestnanca.

Žalobca trvá na žalobných bodoch aj v tejto časti.

Žalobca na záver uvádza, že k veľmi jednostranným kontrolným zisteniam pristupuje aj vyjadrenie žalovaného k žalobe rovnako a jednostranne."

14. Krajský súd v Košiciach ako správny súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie v právnych medziach žaloby (§ 182 ods. 1 písm. e) SSP), ako aj v procesno-právnom režime žaloby vo veciach správneho trestania (§ 194 a nasl. SSP), oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa, ako aj s obsahom skutkovej a právnej argumentácie uvedenej v podaniach účastníkov konania, doručených správneému súdu v priebehu súdneho preskúmvacieho konania a dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť.

15. Správny súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania, a to na základe zistenia o splnení procesnoprávných podmienok pre takýto procesný postup (§ 182 ods. 1 písm. g) SSP, § 105 ods. 2 písm. a) SSP).

16. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa vyplýva obsah a závery administratívneho konania, v ktorom správne orgány oboch stupňov konštatovali u žalobcu porušenie právnej povinnosti uvedenej v § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorého je predávajúci povinný vydať spotrebiteľovi doklad o poskytnutí služby, a to na základe zistenia, že v čase kontroly účastník konania (vodič taxislužby žalobcu) nevydal spotrebiteľom (inšpektorom SOI) doklad o poskytnutí služby zakúpenej vo vykonanom kontrolnom nákupe (jazda na trase Moldavská cesta, Košice - Vrátna ulica, Košice), účtovanom v hodnote 3, - eura. Konkrétne dôvody pre vyvodenie administratívno-právnej zodpovednosti žalobcu za porušenie ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. v právnej nadväznosti na ustanovenie § 24 ods. 1 uvedeného zákona vyplývajú z odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov, tak ako sú citované v bodoch 3, 4 odôvodnenia tohto rozsudku.

17. Podľa § 16 ods. zákona č. 250/2007 Z. z. v platnom znení predávajúci je povinný vydať spotrebiteľovi doklad o kúpe výrobku alebo o poskytnutí služby, v ktorom je uvedené: a) obchodné meno a sídlo predávajúceho, prípadne miesto podnikania fyzickej osoby, b) adresa prevádzkarne, c) dátum predaja, d) názov a množstvo výrobku alebo druh služby, e) cena jednotlivého výrobku alebo služby a celková cena, ktorú spotrebiteľ zaplatil.

18. Podľa § 24 ods. 1 uvedeného zákona za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi, dodávateľovi alebo osobe podľa § 9a alebo § 26 pokutu do 66.400,- eur; za opakované porušenie povinností počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166.000,- eur. Pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosti porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti (§ 24 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.).

19. Súčasťou administratívneho spisu správneho orgánu prvého stupňa je podnet spotrebiteľa - sťažnosť na prepravcov spoločnosti EASY TAXI, v ktorej podávateľ sťažnosti poukázal na nekalé praktiky uvedeného dopravcu, súčasťou ktorých malo byť podľa podávateľa podnetu aj nevydávanie dokladov o poskytnutej službe - preprave osôb.

20. Právna zodpovednosť účastníka konania vyplývajúca z ustanovení § 16 ods. 1, § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. je objektívnou zodpovednosťou za nesplnenie právnych povinností v právnych vzťahoch týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, pôsobí teda objektívne, bez ohľadu na zavinenie.

21. Ako to vyplýva z obsahu inšpekčného záznamu z 05.02.2016 o kontrole vykonanej u žalobcu uvedeného dňa v čase od 17.30 hod. do 19.50 hod., ako aj z jeho dodatku (č.l. 14-19 administratívneho spisu) inšpektori prvostupňového správneho orgánu konštatovali v súvislosti s kontrolou pri poskytovaní služby vodičom Z. A. záver, že pokiaľ ide o doklad o kúpe, „po vykonaní kontrolnej služby a po uhradení za vykonanú kontrolnú službu nám nebol vydaný doklad o kúpe v žiadnej forme.“ Obsahom dodatku k Inšpekčnému záznamu z 05.02.2016 je popis zisteného skutkového stavu, vrátane vyjadrenia sa inšpektorov SOI k obsahu vyjadrenia vodiča Z. A. v inšpekčnom zázname z 05.02.2016. Inšpektori SOI v ňom konštatovali nasledovné:

„Za účelom zistenia dodržiavania zásad statočnosti pri predaji sme vykonali jednu kontrolnú službu - prepravu vozidlom taxislužby, za ktorú nám bolo vodičom Z. A. účtované 3,-€. Po vykonaní kontrolnej služby a po uhradení za vykonanú kontrolnú službu nám nebol vydaný doklad o kúpe v žiadnej forme.

Osoba prítomná pri kontrole - vodič Z. A. vo svojom vyjadrení uviedol: „Pri vystupovaní zákazníkov mi nebol poskytnutý dostatočný čas na obsluhu taxametra, keďže sa páni očividne ponáhľali.“

K vyjadreniu osoby prítomnej pri kontrole je potrebné uviesť, že nami bola objednaná kontrolná služba - preprava osôb vozidlom taxislužby na trase Košice (Moldavská cesta) - Košice (Vrátna ulica). Bola dohodnutá služba prepravy za stanovenú cenu vo výške 3,-€. Motorové vozidlo je vybavené platne overeným meradlom - taxametrom, ktoré počas jazdy zapnuté nebolo. Táto skutočnosť v inšpekčnom zázname uvedená nie je, nakoľko bolo dohodnuté poskytnutie prepravy v stanovenej cene bez ohľadu na vzdialenosť a čas prepravy. Po vykonaní úhrady za vykonanú kontrolnú službu bol vodičovi vytvorený dostatočný časový priestor pre vydanie dokladu o kúpe. Po preukázaní sa služobnými preukazmi SOI a po informovaní vodiča o zameraní kontroly sme sa informovali o dôvode nevydania dokladu o kúpe. Následne vodič zapol taxameter s tým, že nám doklad o kúpe vydá. Informovali sme ho o tom, že už to nie je potrebné.

Tvrdenie vodičami nebol poskytnutý dostatočný čas na“ sa nezakladá na pravde, nakoľko vodičovi bol vytvorený dostatočný časový priestor na vydanie dokladu o kúpe.

Dodatok k Inšpekčnému záznamu bol spísaný po ukončení kontroly, po preskúmaní vyjadrenia osoby prítomnej pri kontrole a tento bude doručený kontrolovanému subjektu.“

22. Vychádzajúc z obsahu Inšpekčného záznamu a jeho dodatku z 05.02.2016 správny súd pri dôkaznej analýze vyjadrenia vodiča taxislužby Z. A. v obsahovej konfrontácii s vyjadrením Inšpektorov SOI konštatuje, že vodič žalobcu namietajúci neposkytnutie dostatočného času na obsluhu taxametra popri tomto všeobecnom konštatovaní neuviedol žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo zrejmé, že sám z vlastnej iniciatívy, tak ako mu to ukladá hore citované ustanovenie § 16 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa započal bezprostredne po vykonaní služby s aktivitou smerujúcou k vydávaniu dokladu o poskytnutej službe - preprave osôb. V tomto smere aj správny súd hodnotí vyjadrenia inšpektorov SOI ako vierohodné, logické a tým akceptovateľné pre dôkazné ustálenie skutkového stavu veci.

23. V právnej nadväznosti na dané závery vyplývajúce z predchádzajúceho bodu odôvodnenia tohto rozsudku bolo povinnosťou správneho súdu vyhodnotiť predovšetkým zásadnú námietku žalobcu, ktorou sa domáhal nariadenia ústneho pojednávania v rámci administratívneho konania, na ktorom by podľa jeho názoru malo dôjsť ku konfrontácii medzi vodičom taxislužby a službukonajúcimi inšpektormi vykonávajúcimi kontrolu dodržiavania právnych predpisov pri ochrane spotrebiteľa.

24. Podľa § 27 zákona č. 250/2007 Z. z. (Vzťah k správneho poriadku) na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem § 20 ods. 3 písm. e) až h) a § 21 a § 26a, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

25. Podľa § 21 ods. 1, prvá veta správneho poriadku (ústne pojednávanie) správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Podľa § 34 ods. 4 správneho poriadku vykonávanie dôkazov patrí správneho orgánu. Z citovaných ustanovení správneho poriadku vyplýva právna povinnosť správneho orgánu nariadiť ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu. Ide o tzv. demonštratívny právny výpočet dôvod, pre ktoré správny orgán nariaďuje ústne pojednávanie. Je však pritom zrejmé, že správny orgán sa má v rámci svojej úvahy a oprávnenia vyplývajúceho z dikcie § 34 Správneho poriadku riadiť ustanovením § 3 ods. 3 správneho poriadku, podľa ktorého je povinný použiť najvhodnejšie prostriedky vedúce k správneho vybaveniu veci. Je zároveň povinnosťou správneho orgánu vyplývajúcou zo znenia § 32 ods. 1 správneho poriadku zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné doklady pre rozhodnutie. Správny orgán má v každom jednotlivom prípade v konkrétnej administratívnej veci vo svojej úvahe vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a má nariadiť ústne pojednávanie v prípade, ak bude mať svoje opodstatnenie, t.j. predovšetkým ak ústne pojednávanie môže prispieť k objasneniu skutkových okolností prípadu. Spravidla je to vtedy, ak v konaní vystupujú účastníci konania s protichodnými záujmami, keď treba vypočúvať svedkov, resp. vykonávať iné dôkazy, a tiež ústne pojednávanie poskytne najvhodnejšiu príležitosť na to, aby všetky osoby, ktoré majú zákonné právo zúčastniť sa na ústnom pojednávaní, t.j. účastníci konania mohli v rámci neho realizovať svoje procesné práva (správny poriadok, Komentár Doc. Soňa Košičiarová, PhD.).

26. Podľa článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

27. Vychádzajúc z daného právneho rámca pre posúdenie povinnosti správneho orgánu v konkrétnej administratívno-právnej veci v konaní nariadiť ústne pojednávanie súd v prvom rade poukazuje na dôkazné závery vyplývajúce z inšpekčných záznamov obsiahnutých v administratívnom spise správneho orgánu prvého stupňa, ktoré aj s prihliadnutím na obsah vyjadrenia vodiča taxislužby vytvorili v administratívnom konaní dôkazný stav majúci svoju oporu v záznamoch inšpektorov SOI. Za daného dôkazného stavu, podľa názoru súdu nemožno správneho orgánom vytknúť v rámci procesnoprávnej úvahy o možnosti nariadenia ústneho pojednávania záver o jeho nepotrebnosti, dôkaznej nadbytočnosti, a teda takom dôkaznom postupe, ktorý nemôže mať právny potenciál pre zmenu dovtedajších dôkazných záverov.

28. Správny súd ďalej považuje za potrebné k veci uviesť, vo vzťahu k obsahu žaloby, ale aj z vlastnej judikatúry týkajúcej sa posudzovania procesnoprávnych otázok vo sfére správneho trestania, najmä otázky týkajúcej sa povinnosti nariadiť ústne pojednávanie v administratívnom konaní, že obsah žaloby, tak ako bola koncipovaná v danej časti žalobných námietok (nenariadenie ústneho pojednávania) je nesporne motivovaný aj judikatúrou správnych súdov v Slovenskej republiky, opierajúcou sa o uznesenie Ústavného súdu SR č. k. III.ÚS 231/2010-38 z 25.08.2010. Predmetné uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sa následne premietlo do obsahu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 5Sžo/235/2010 z 25.11.2010, v ktorom správny súd formuloval závery, právne viazaný obsahom uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 25.08.2010. Najvyšší súd SR v odôvodnení rozsudku č.k. 5Sžo/235/2010 z 25.11.2010 okrem iného konštatoval:

„Názorom ústavného súdu je najvyšší súd viazaný, a to i napriek tomu, že pri prejednávaní správneho deliktu nemal správny orgán v zmysle § 21 ods. 1 správneho poriadku zákonnú povinnosť nariadiť ústne

pojednávania a že od ústneho pojednávania ani nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci, pretože skutkový stav veci bol považovaný za náležité a dostatočne zistený. Podľa názoru najvyššieho súdu nemožno opomenúť, že porušenie ustanovení § 7 ods. 5 a 6 zákona č. 529/2002 Z.z. sťažovateľkou nie je priestupkom, nakoľko ako priestupok nie je definované ani v zákone o priestupkoch ani v inom zákone. V preskúmvanej veci porušenie ustanovení § 7 ods. 5 a 6 zákona č. 529/2002 Z. z. je správnym deliktom poškodzujúcim spotrebiteľa, a preto na jeho prejednanie sa vzťahuje správny poriadok a nie zákon SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ako je to citované v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo(200/2009 z 24. februára 2010, na ktorý ústavný súd vo svojom náleze poukazuje.“

29. Súd v preskúmvanej právnej veci dáva do pozornosti účastníkov konania predovšetkým dve dôležité právne významné skutočnosti. V prvom rade už zo samotného obsahu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 5Sžo/235/2010 z 25.11.2010 vyplýva prinajmenšom opatrný právny postoj k požiadavke na nariadenie ústneho pojednávania v konaní o správnom delikte, ak nie postoj odmietavý, najmä za situácie, ak od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, resp. keď skutkový stav veci je náležité zistený. Druhou, nie menej významnou skutočnosťou je vývoj judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, opierajúcej sa aj o iné, následne vydané rozhodnutia Ústavného súdu SR v právnych veciach týkajúcich sa administratívneho trestania a posudzovania otázky povinnosti nariadenia ústneho pojednávania. V tomto rozsahu právnej argumentácie súd poukazuje napr. na obsah rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 10Sžo/387/2015 z 23.02.2017, v ktorom Najvyšší súd SR v právnej veci týkajúcej sa administratívneho trestania nesúhlasil so záverom krajského súdu, že tým, že správny orgán nenariadil vo veci ústne pojednávanie, došlo k takej procesnej vade, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Vyslovil záver, že podľa judikatúry ESLP neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám článku 6 ods. 1 Dohovoru vo vzťahu k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitnosťou (napr. Varela Assalino proti Portugalsku rozhodnutie zo dňa 25.04.2002, č. sťažnosti 64336/01). Najvyšší súd SR v odôvodnení rozsudku č.k. 10Sžo/387/2015 z 23.02.2017 zároveň poukázal na obsah uznesenia Ústavného súdu SR II.ÚS 134/2014 - 19 z 05.02.2014, v ktorom ústavný súd argumentoval nasledovne:

„Ústavný súd však nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti záveru najvyššieho súdu, podľa ktorého nenariadením ústneho prerokovania veci radou sťažovateľke nebola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z namietaného rozsudku najvyššieho súdu v podstatnej časti opierajúceho o rozhodnutie rady totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

V zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, § 53, § 54, § 56 až § 68 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení účinnom v rozhodujúcom období.

V zmysle ustanovenia § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon.

Najvyšší súd sťažovateľkou namietaný postup rady s poukazom na ustanovenie § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii v spojení s ustanovením § 21 ods. 1 Správneho poriadku ústavne súladným spôsobom odôvodnil, keď ustálil, že (osobitný) zákon o vysielaní a retransmisii nariadenie ústneho pojednávania rade neukladá, nevyžaduje si to ani povaha veci, a do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol aj postup akým dospel k názoru, že nariadenie ústneho pojednávania by neprispelo ani k jej ďalšiemu objasneniu...

...Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu, totiž nespĺňal a nespĺňa atribúty neustranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia,

resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom, preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (argumentum asimili PL.ÚS 12/97).

Absenciu nezávislého súdu, ktorý by preskúmal správne rozhodnutie, skonštatoval ESLP aj v rozsudku z 2. septembra 1998 v prípade Lauko proti Slovenskej republike č. 26138/95. Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí uviedol, že napriek tomu, že zverenie úlohy stíhať a trestať priestupky správnym orgánom nie je v s dohovorom nezlučiteľné, dotknutá osoba musí mať možnosť nechať rozhodnutie prijaté proti nej preskúmať súdom, ktorý spĺňa záruky čl. 6 ods. 1 dohovoru. V predmetnom prípade však sťažovateľ (Lauko na rozdiel od prípadu sťažovateľky nemal možnosť nechať preskúmať rozhodnutia správnych orgánov nezávislým a nestranným súdom. A teda z toho dôvodu nebolo rešpektované jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Obdobne rozhodol ESLP aj rozsudkom z 02.09.1998 vo veci Kadubec proti Slovenskej republike, č. sťažnosti 27061/95.

Zároveň však ESLP uviedol, že prerokovanie priestupkov (a analogicky potom aj správnych deliktov) správnymi orgánmi nie je v rozpore s dohovorom, ak rozhodnutia správnych orgánov je možné preskúmať súdom, ktorý napĺňa znaky čl. 6 dohovoru, teda je nestranný, nezávislý a zriadený zákonom.“

30. Obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení č.k. 7Sžo/233/2015 z 23.02.2017 dospel pri plnom rešpektovaní článku 6 ods. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 /právo na spravodlivé a verejné prejednanie vecí nezávislým a nestranným súdom premietnuté do sféry administratívneho trestania/ dospel k záveru, že „pokiaľ správne orgány v danom prípade nenariadili ústne pojednávanie za účelom opätovného výsluchu žalobcu, nepostupovali v konaní v rozpore so zákonom, a teda nezaťažili konanie takou vadou, ktorá by mohla mať sama o sebe za následok nezákonnosť rozhodnutia, a na ktorú by musel súd v procese súdneho prieskumu prihliadať z úradnej povinnosti.“

31. Napokon súd v preskúmvanej právnej veci konštatuje aj dôvodnosť právnej argumentácie žalovaného v písomnom vyjadrení k žalobe (bod 12 odôvodnenia tohto rozsudku), obsahujúce okrem iného poukázanie na ďalšiu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vzťahujúcu sa na danú námietku procesnoprávnej povahy, s ktorým sa správny súd v preskúmvanej právnej veci stotožnil.

32. Za nedôvodnú súd považoval aj ďalšiu žalobnú námietku vytykajúcu správnym orgánom oboch stupňov nedostatky vo výrokovej časti a odôvodnení rozhodnutí v preskúmvanej právnej veci. Pokiaľ ide o výrovkovú časť prvostupňového rozhodnutia Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach z 27.05.2016, z obsahu výroku tohto rozhodnutia je zrejmé, vecné, časové aj miestne vymedzenie skutku, za ktorý uvedený správny orgán vyvodil voči žalobcovi administratívnoprávnu zodpovednosť. Potvrdením uvedeného rozhodnutia preskúmvaným rozhodnutím žalovaného z 10.11.2016 nedošlo k zmene skutkových zistení vyplývajúcich z dôkazného stavu, ani k zmene právnych záverov súvisiacich s právnou kategorizáciou administratívneho deliktu s uvedením konkrétnych ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z., o ktoré tak správny orgán prvého stupňa, ako aj žalovaný opreli odôvodnenie svojich rozhodnutí. Ustálená judikatúra Najvyššieho súdu v SR pritom opakovane zdôrazňuje účel vecného, časového a miestneho vymedzenia skutku v právnych veciach administratívneho trestania, ktorým je zamedzenie nožnej zámeny, nejasností, alebo iných negatívnych následkov súvisiacich s nekonkrétnym obsahom výrokovej časti a odôvodnenia administratívneho rozhodnutia. V preskúmvanej právnej veci však rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov obsahujú vo výrokovej časti a v odôvodneniach konkrétne údaje vzťahujúce sa na preskúmvanú právnu vec, teda skutkové zistenia vyplývajúce z obsahu inšpekčného záznamu z 05.02.2016 v znení jeho dodatku, skutkové a právne vyporiadanie sa s tvrdeniami účastníka konania v priebehu administratívneho konania a všetky právne závery vyplývajúce z dokazovania vykonaného v súlade s ustanovením § 34 správneho poriadku. Rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa je podľa názoru správneho súdu v súlade s ustanovením § 46 správneho poriadku, podľa ktorého rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Vo vzťahu k žalobou napadnutému rozhodnutiu z 10.11.2016 súd zároveň uvádza, že z obsahu jeho odôvodnenia je zrejmé, že žalovaný sa pri dodržaní všetkých náležitostí rozhodnutia

dôsledne vyrovnal aj s návrhmi a námietkami žalobcu uvedenými v riadnom opravnom prostriedku, vrátane jeho požiadavky na nariadenie ústneho pojednávania.

33. Nedôvodnou je podľa názoru súdu aj námietka vytykajúca správne orgánu prvého stupňa a žalovanému nedostatky ohľadom žurnalizácie administratívneho spisu. Administratívny spis predložený správne súdu totiž obsahuje všetky listiny, vzťahujúce sa na administratívne konanie, chronologicky usporiadané s ich očíslovaním a zároveň obsahový prehľad administratívneho spisu s označením názvu písomností v ňom obsiahnutý.

34. Vychádzajúc z hore uvedených dôvodov súd žalobu zamietol podľa § 190 SSP.

35. O trovách konania súd rozhodol tak, že účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania, postupujúc podľa § 167 ods. 1 SSP, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovanému správne orgánu trovy konania nevznikli.

36. Súd v preskúmvanej právnej veci rozhodol v senáte jednohlasne (§ 3 ods. 9, posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení zákona č. 33/2011 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať v lehote 30 dní od jeho doručenia na Krajský súd v Košiciach.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (§ 445 ods. 1 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,

- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g/ až i/ Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Uvedená povinnosť neplatí, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 1 písm. c/ a d/,
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci. (§ 449 ods. 1, 2 SSP).